

Йосип Бякши
Сузір'я
Краси

Лірика

“Лисаний Камінь”

Косів

2023

ББК 84 (4УКР)
Б19

Б19 Бакай Й.О.
Сузір'я краси: Лірика. – 2023. – 180 с.

ISBN 978-617-7436-34-7

Тематичний діапазон чергової збірки Йосипа Бакая дуже широкий – від щирого замилювання рідним Карпатським краєм до вражень сьогодення. Важливою рисою його творів є те, що ліричний герой послідовно декларує активну життєву позицію, означену високим патріотизмом і відповідальністю за кожен свій вчинок. У збірку увійшли вірші і пісні. Знайомлячи читача з новим виданням Йосипа Бакая, бажаємо авторові подальшої плідної праці на ниві красного письменства.

ББК 84 (4УКР)

Всі права застережені.
All rights reserved

ISBN 978-617-7436-34-7

© Бакай Й., лірика, 2023

Де всміхаються зорі,
Де сузір'я краси,
В неозорому морі
Там є я і є ти.

Де перлин оксамити,
Де в гармонії все,
Ми там будемо жити,
Нас любов поведе.

Зорі там в хороводі,
Там весна без кінця,
Ми до щастя в дорозі,
В нас гарячі серця.

Запалають зірничі
І освітять нам шлях,
Ми полинемо, як птаці,
Будемо жити в віках.

І у зорянім світі,
Де щасливі живуть,
Всі любов'ю зігріті,
Там щасливих нас ждуть.

А ми у небі бачим просинь,
У душах і полях гуляє осінь,
Намисто із калини одягнула,
Туманом білим землю пригорнула.

Звичайна хмарка нам здається чудом,
Дерева листя розсипають всюди,
І перехожі дивляться в тривозі,
О осене, ти йдеш по нашій вже дорозі.

Збирають жолуді вже білочки на зиму
І листя сиплеться під ноги без упину,
І бачим осінь в сні і на картинах,
З піснями осені із журавлями лину.

Багряні й жовті кольори повсюди
І згадують усі події люди,
І вітер нам гортає календар,
Що в серці нам розпалює пожар.

Осіння незабутня прохолода,
Від сонця така приємна насолода,
Та все ж – уже чекаємо зими,
Щоб білий сніг замів усі сліди.

Аліто барвами ще бавить,
Дарує радість і тепло,
Та осінь вже до себе манить,
Полів віддати нам добро.

Ще квіти нам любов дарують
І кольори життя всі дні,
Хоча вітри осінні дують
І ждуть без сонця дні сумні.

Та ми іще радієм сонцю,
Хоч клич ми чуєм журавлів,
І виглядаємо в віконце:
Туман ще осінь не привів?

Хоч небо вже дощами повне,
Сади дарують свій врожай,
І осінь літо вже пригорне,
І скажем літу ми: «Прощай!».

Прощайте, ми згадаєм все,
В любові, радості, надії
Чекаєм осінь – хай іде!
Веде у сад своєї мрії.

А мої роки, як вино,
Із часом міцність набирають,
Що було, то уже пройшло,
Уроки всі роки вивчають.

Вино з роками міць бере,
Воно у спокої міцніє,
Моє життя, як море є,
Пливе крізь шторми й буревії.

А виноград росте з лози,
Яка з землі поживу брала,
Роки любов мені несли,
Життя, як сонце, зігрівало.

І кожна крапля золота,
Набравшись сил, вино дозріло,
І міцність є його ціна,
Пройти крізь час життя зуміло.

І міць приносить кожен рік,
І кріпне в вірі і любові,
Щоб в радість і поважний вік
Ввійти у щасті і спокої.

Циганка по руці гадала,
Вона в майбутнє заглядала
І говорила про минуле,
Про те, що серце вже забуло.

Циганка лінії читала,
Долоню й пальці загинала,
І бачила вона там знаки,
Сказала: «Будете багаті».

Про долю і талант згадала,
Про те, чого душа бажала,
Все говорила й говорила,
Що так вона його любила.

Гадай, циганко, ти на картах,
В житті все дійсність, а не жарти,
Гадай по зорях уночі,
Щоб було радісно душі.

Гадай, циганко, ти правдиво,
Хай серце вірить в чудо-диво,
Візьми ти плату за гадання,
Нехай же збудуться бажання!

А циган грає на гітарі,
Зоря на небі догорає,
І табір йде поволі в небо,
В багатті вже нема потреби.

І ніч за обрій йде поволі,
І ранок наче промінь долі,
І сонце вже зігріло роси,
І день життям стає погожим.

Заграй, скрипалю, хай танцює осінь,
Нехай співає небо і земля,
Зіграй, скрипалю, серце тебе просить,
Нехай із Богом поєднається душа!

Нехай зігріє музика у стужу
І згадка знову в юність поведе,
Із осінню у вальсі я закружу,
І все минуле в серці оживе.

Зіграй, скрипалю, струн смичком торкнися,
Нехай мелодія через життя пройде,
І радістю, і смутком обізветься,
І птахою у вічність понесе.

Ти грай, скрипалю, бо душа бажає,
Весна-царівна з радістю прийде,
Ти грай, скрипалю, серце уже знає,
Що осінь золота на мене жде.

Під музику чарівну дощ танцює
І листя з вітром весело кружля,
І осінь скроні сріблом вже малює,
Та серце нас любов'ю зігрива.

Розсипає нічка зорі,
Ти збираєш їх в долоні,
І туманом срібним в полі
Нас чарує ніч.

Заплітає чисті роси
Діамантами у коси,
Солов'їними піснями
Зустрічає ніч.

Зорі відблиском в озерах
І в твоїх очах веселих,
Хмари ніжно пригорнутья,
Сяйвом місячним всміхнуться
В цю казкову ніч.

Розпустили коси верби,
Вітер буде їх їм плести,
Квітами до тебе нести
Неповторну ніч.

День купатись буде в травах,
Золоте сонце в отавах,
Догорить, як в небі зорі,
Забере цей час чудовий
Незабутня ніч.

Зворушливо і неповторно,
Це сила, що підкорює серця,
Все блискавично, вміло і проворно,
Двобій до переможного вінця.

Красиво, віртуозно, філігранно,
Гопак танцюють два бійці,
І дух підносить так управно,
Сильніший Чемпіон – нерви сталльні.

І віра та надія переможе,
Підтримка роду і землі,
Наш Усик усе зможе,
Він – Чемпіон, Герою Слава!
О Україно, це Хвала тобі.

Під банями старого храму
Увіковічені святі,
Все в величі і без обману,
Тут царство Боже на землі.

Мозаїка із вітражами,
Ікони з образом святих,
Тут віра дихає віками,
І Ангел в святості притих.

Тут все в надії і молитві,
Тут помисли лиш до Богів,
Тут душі радісні і чисті,
І спів, що в небо дух повів.

Прадавній храм на видноколі,
Блаженство у молитві там,
Усе в таїнства ореолі,
Святинею він був батькам.

Сюди ідуть в біду і радість,
Несуть всі клопоти життя,
Тут благодать і душам святість,
Початок і кінець буття.

Ти в коси осінь заплела,
Із зорів одягла коралі,
В твоїй душі іще весна,
Лелеки вдаль роки забрали.

А ти, як осінь, чарівна
І неповторна, наче небо,
Осінь наряд свій віддала,
Тобі так щастя іще треба.

І листя барви чарівні –
Це твої роки, що промчали,
Життя всі неповторні дні,
Що радістю тебе вінчали.

Ти так чаруєш всіх навкруг,
Даруєш усмішку, як сонце,
Тобі від лебедів впав пух
І осінь загляда в віконце.

Та серце гріє ще теплом,
І хочеться любові й ласки,
Дощі осінні за вікном,
Душі ще сніться літа казки.

О осінь, осінь чарівна,
Ти неповторна і грайлива,
Торкнеться музика твоя
Душевних струн таких чутливих.

Ви з осінню вродливі дві,
Неперевершено красиві,
Несіть життю щасливі дні,
Веселі, радісні, звабливі.

І знову осінь, «Вальс-Бостон»,
І знову осінь в вальсі кружить,
І все спливає, наче сон,
І все прожите серце нам зворушить.

У вальсі – осінь золота,
Тендітна і красива леді,
Нам осінь листом роки заміта,
І спогади хмаринками у небі.

О осінь, листя зорепад
І вітер диригент в оркестрі,
І сріблом осінь прийде у наш сад,
Ми осінь в серці будем нести.

О осінь, лебединий крик,
І журавлі вже відлітають в вирій,
Осінній час у душу нам проник,
Співаєм осені, як найдорожчій милій.

О осінь, щедра, чарівна,
Ти вальсом незабутнім зустрічаєш,
Ця неповторна радість і краса,
О осінь, сум у серце навіваєш.

І опадає листя – наче дні,
І радість з сумом вже зустрілась,
І відмічаємо в життя календарі,
Що наша осінь йде, не забарилась.

Пам'яті Квітки Цісик

А голос, що Боги дали,
Що заворожує й чарує,
У небо Ангели несли,
Цей голос щастя нам дарує.

І вся Божественна краса,
Немов у казці, оживає,
Її нам дали небеса,
Вона любов у спів влітає.

Душа, неначе у раю,
І звук у серці оживає,
У пісні край свій пізнаю,
Вкраїну Квітка прославляє.

Твій голос – це саме життя,
Твій голос – радість і натхнення,
В піснях твоїх наше буття,
Богів землі благословення.

Ти Квітка в райському саду,
Завжди будеш на Україні,
Несеш нам радість неземну,
Ти, як Кобзар, – в кожній родині.

Ти вже в Божественнім саду,
Співаєш Ангелам небесним,
Ти всіх чаруєш наяву,
Це голос із самого серця.

Лишайся Квіткою завжди
І розквітай у нашім серці.
О Господи, спокій пошли
В своїм саду найкращій Квітці.

Ах ця прекрасна неповторна осінь
 Мелодії вітрами ніжно носить
 І розфарбовує нам кольорами листя,
 Нас заворожує, ночами буде снитися.

Вона іде не поспіхом у гості,
 Вона є свято, є у кожному тості.
 Заквітчана, неначе наречена,
 О, осені пора благословенна.

Додолу листя тихо опадає,
 Чомусь у серце смуток навіває,
 І заплітає в коси нам тумани,
 О осене, тебе ми не чекали.

Все замете уже пожовклим листом,
 Наповниться новим, цікавим змістом.
 О осінь, мудра й некваплива,
 Аристократка, ніжна, чиста і зваблива.

Несеш осінню чисту прохолоду
 І нам даруєш неповторну вроду,
 Красою заворожуєш ти душу.
 О осінь, я тебе любити мушу.

І виграєш вітрами ти сюїти,
 У твої шати всі дерева вдіти,
 Ти самий кращий модельєр, стиліст,
 І граєш барвами, як віртуозний піаніст.

Ми зачаровано всі слухаєм концерт,
 І осінь є найкращий диригент,
 А журавлі курличуть: вже пора.
 О осінь, радість наша і журба!

Де єднається небо й земля,
Там є гір неповторна краса,
Ввись несеться у танці душа,
Щира пісня єднає серця.

Де єднається небо й земля,
Там єднається з Богом душа,
Там виблискують зорі в росі,
Там чаруючі птахів пісні.

Де єднається небо й земля,
Там зникають незгоди й біда,
Там любов у серця увійде,
Тихим щастям в житті розцвіте.

Де всміхається небо землі,
Де ключами летять журавлі,
Там купаються очі в красі,
Там наповнені радістю дні.

Там, де сонце встає з-за гори,
Неземної там квіти краси,
Там єднаються душі й серця,
Це Карпати – гуцульська земля.

Завітайте в чудовий наш край,
Полонин неповторний розмай,
Де смереки – красуні гірські,
Де джерела є чисті й дзвінкі.

Хай вам сниться Карпатська краса
І потоків ця пісня дзвінка,
І гуцульський танок запальний –
Неповторністю край осяйний.

А в Ворохті, у Карпатах, сонечко встає,
На трембіті в полонині вітер виграє,
Із веселкою танцюють квіти запашні,
Це Карпати нам дарують незабутні дні.

Літо, літо нас зігріло сонячним теплом,
Розстелилося туманом білим рушником,
Повело в сади й діброви, де пташиний спів,
І приснилось, як дитинство з кольорових снів.

Із покосами проснулись гори і ліси,
Це духмяні полонинські запахи трави,
Зустрічають нас потоки музикою гір,
В серці щастям все озветься, в казку ти повір.

Небо дощиком із хмарки привітає нас,
Полонини заспівають у ранковий час,
І покажуть гори сині нам свою красу,
І цимбалами зіграють пісню чарівну.

Де Черногора й Мармароси,
Карпат незвідана краса,
Туман купається у росах,
Відпочиває там душа.

Місця, де казки оживають,
Де радість і журба живе,
Де небо й зорі усе знають,
Майбутнє в гості нас зове.

Місця, які давно забули,
Такий чарівний світ краси,
В гармонії із небом були,
Чугайстри тут давно жили.

Ви завітайте в Мармароси,
Де чути тишу навкруги,
Вмивають трави чисті роси
І едельвейси розцвіли.

На Попіваї й на Говерлі,
Де озер кришталь небес,
Нас пісні крилами понесли,
Там дух від радості воскрес.

Ви завітайте в Черногору,
Карпатів серце тут живе,
І підніміться ви на гору,
Хай щастя в душу увійде!

Хай зачарують вас Карпати
І ваше серце підкорять,
І ви завжди будете знати:
Тут неземна є благодать!

Літо тепле не пройде, нам так здавалось,
Діамантами росинки видавались,
І життя завжди теплом буде зігріте,
Серце радістю й любов'ю буде вмите.

Та уже надворі скоро осінь,
Літо барви всі яскраві скоро зронить,
Журавлі покинуть теплі гнізда,
Сум несе усім пора ця пізня.

Нам життя, здавалось, буде безконечним,
Юність радісна і світ увесь безпечним,
Та на скронях забілів вже іній,
Зникли мрії, як на сонці нічні тіні.

Ось і осінь поспішає вже до двору,
Листя жовте опадає все додолу,
Журавлиний ключ полине в вирій,
Дні прожиті зникнуть, наче хмарка в небі синім.

Скоро осінь прийде, скоро осінь,
А життя ще трохи тепла просить.
Не спішіть, дощі, тумани сиві,
Ми душею молоді, тому щасливі.

Розквітло літо сонячне,
Зігріло рідний край,
А ти, дівчино, не сумуй,
А ліпше заспівай.
Про щастя і про молодість,
Про радість і красу,
Про полонини з горами,
Про край, де я живу.
Нехай звучить ця музика
І серце звеселя,
Нехай танцюють всі –
І гори, і поля!
Щоб неслись водоспадами
Мелодії дзвінкі,
Щоби почули всі
Співанки запальні
Про старість і про молодість,
Про наш Карпатський край,
Про гори з полонинами,
Про верховин розмай.
Що ми живем у радості
На сонячній землі,
З трембітами й цимбалами
Усі щасливі дні.
Нехай несуться горами
Мелодії дзвінкі,
Ми заспіваєм радісно,
Щоб чули нас усі!
Про старість і про молодість,
Про наш гуцульський край
Струмочків передзвонами –
Про це, музико, грай.

А ми родились серед гір,
Де Прут збігає з гір в долини,
Де пастухи і полонини,
Де небо всипане із зір.
Де казки ходять серед гір,
Де все чарівне – ти повір,
Де писанкові візерунки,
Лісів і гір щедрі дарунки.
У співанках така краса,
Троїста музика дзвінка,
Горянки горді і вродливі,
Гуцули сильні і сміливі.
І неповторні дні і ночі,
Такі звабливі карі очі,
І танці бистрі й запальні,
І гори сині у красі.
Де люди добрі і привітні,
Забави радісні, весільні,
Традиції в віках живуть,
Які в майбутнє нас ведуть.
І невмирущий дух, що в грудях,
Усе в думках, що носять люди,
Карпати, де повітря чисте,
Тут все Святе, тут все вродисте.

В квітах полонини і шовкові трави,
Гори синьоокі в ранішній красі,
Там до річки вийшла чарівна горянка,
Наче промінь сонця у похмурі дні.

Чарівна горянка – ти краса карпатська,
Кароока крале, чічко неземна,
Причаруєш, знаю, поглядом зненацька,
Ти струнка смерічко і лісів краса.

І шумлять смереки, квіти пламеніють,
Всі птахи співають, бачачи тебе,
Від краси такої хлопці червоніють,
Стала незабудка, щастя неземне.

Ой горянко мила, купана в любистку,
Ти вплела у коси радість весняну,
У вінку із квітів в зорянім намисті
Ти ведеш у казку – казку неземну.

Задивилось небо синіми очима,
Гори посміхнулись – вітром обняли,
І потоки дзвінко музику зіграли,
І птахи горянки пісню понесли.

Ой горянко-зоре, файна та вродлива,
Ніжна, наче квітка, пишно розцвіла,
Ой горянко-чічко, серце полонила,
Щастя і натхнення ти душі дала.

Липень, вмитий росами,
Задухмянений в липовий цвіт,
Задзвенів у горах полосами
І плоди нам стиглі приніс.

І цвіт папороті розквітнув
У липневу Іванову ніч,
І Купала дівчат заквітчав,
І кохання в серця приніс.

В ніч купальську збуваються мрії,
В ніч чарівну пливають вінки,
Повінчання надії і віри
Молодим по життю нести.

Липень медом усіх частує,
Спас медовий – нектар життя,
Липень мандри для нас готує
І веде нас у майбуття.

Ми радіємо Петру і Павлу,
Що приносять нам теплі дні
І українців мрію жадану,
Щоб в садках нам гули хрущі.

Щоб сяяли у небі зорі,
Тихий вечір ласкав теплом,
Щоб пшениць колихалося море,
Пахло хлібом за мирним столом.

Туман ще спав замріяно в долинах
І соловей несміло щебетав,
В росі купалася калина
І ранок сонцем землю умивав.

Причепурились квітами діброви,
Поля налились золотом пшениць,
І задивились небеса на вроду
У водах чистих – хмарами зіниць.

Така краса приходить в літній ранок,
І гори пробудилися від сну,
Потоки понесли у ріки збанок,
А в полонинах вівці п'ють росу.

Трембітами співає вітер,
Смереки заколисують туман,
Душа летить у інший вимір,
Цей ранок дню дарує талісман.

Неспіхом лелеки в поле вийшли,
Жоржини й айстри розцвіли в саду,
Троянди нареченими принишкли,
Стрічайте ранок, що несе красу.

Ще було та пройшло,
Та ніщо не забулось,
Наче знято в кіно,
В серце знов повернулось.

Мрійник мій, – мені ніжно казала, –
Ти у мрію веди, я так цього чекала.
А роки – зустріч нам дарували,
Із надій ми мости будували.

Все пройшло – понеслося за обрій,
Тільки в серці слова незабутні і добрі:
Мрійник мій, ти веди мене в казку,
Мрійник мій, ти любов є і ласка.

І ці дні назавжди будуть з нами,
І чарівні слова – вони перлами стали.
Хоч минули роки, серце все пам'ятає,
Повертає туди, де ми палко кохали.

І слова раз у раз – линуть радістю неба:
Мрійник мій, щастя більше не треба.
Подаруй синь небес і із зорів намисто,
Запах квітів і трав в полонинах барвистих.

Ці слова хай звучать, наче пісня:
Мрійник мій, ти надії є вісник.
Я тебе буду завжди любити
І чарівну цю мить в своїм серці носити.

Цей вічний жар, що у душі палає,
Який горить й ніколи не згасє,
Який веде в незвідані простори,
Величніший, що якнайвищі гори.

Вогонь, що в серці і коханням зветься,
Який у ніжних почуттях проснеться,
Вогонь, який продовжує життя,
Вогонь, де чути незгасиме Я.

Вогонь в руках, що ділом відізветься,
Який талантом у житті назветься,
Вогонь, який нетлінний у творіннях,
Вогонь, який пройде крізь роки й покоління.

І вогником займається наш погляд,
І всіх подій ми робимо критичний огляд.
Вогонь – він провідник крізь простір і крізь час,
І Бог дав кожному цей жар,
щоб він палав й ніколи не погас.

Ми на Трійцю згадаємо предків
І згадаєм наш славний рід,
Ми забуте усе повернем,
Захист знайдем від наших бід.

Ми на Трійцю підем у поле,
Заквітчаємо хати свої,
Помандруємо в ліс і гори,
Будем з Богом ми на землі.

А на Трійцю все триєдине,
Ми піднімемось до Богів,
І душа над землею полине,
Дух досягне незнаних світів.

Все із Трійцею поєднаєм,
Всі єдині ми на землі,
Ми про землю всі щиро дбаєм
І в гармонії наші дні.

Трійця всюди завжди із нами,
Прапор теж триєдиний наш
Синьо-жовтий, а світ зелений,
Він життю надає прикрас.

Все у Трійці нашій було,
Всі ці символи нам дали,
Ми багато уже забули,
І знання треба нам знайти.

Тож всі символи триєдині,
Поєднаємо їх на землі,
Щоб в любові, вірі й надії
Були роки й щасливі дні.

А ми, як голуби уже,
І роки наші стали крила,
Дощами й веснами усе
З тобою несли, моя мила.

Пройшли дорогами життя,
По паралелях і по вісям,
Хоча немає вороття,
Всі спогади залишим дітям.

Багато пройдено доріг,
Багато зроблено помилок,
Але завжди Ангел беріг,
І шлях пройшли один на двох –
з надій і мрій, і без зупинок.

А голуби завжди удвох,
А голуби завжди у парі,
Вони воркують і летять,
І вітру й сонцю завжди раді.

Тож щастя, радості й добра,
Щоб крила в небо піднімали,
Щоб світу неземна краса
Із Богом й Всесвітом єднали.

У зеленому вбранні вже червень,
Соковиті луги і поля,
З солов'їною піснею в серці
Білим пухом цвітуть тополя.

Червень сниться дитинством,
Полунично-черешневий смак,
Стиглих ягід намистом –
Це є літа й дитинства знак.

Червень знов, де стежки забуті,
Поведе до вершин гірських,
Де малим легенди почуті,
Серцю стане цей світ близьким.

Ти веди і чаруй мене, червень,
І даруй незабутні дні,
Щоби радість була на серці
І щасливі роки земні.

Хай Слава об'єднає Україну,
Героям Слава, що її творять!
Це гасло в серці – ми усі єдині,
Із нами Бог і Божа благодать.

Ми з Славою родились й жили,
Ми з Славою ідемо по житті,
Із Славою ми світ творили,
Із Славою ідемо по землі.

Герої захищали завжди рідну землю,
Герої із любов'ю до людей,
Герої, що брехні не терплять,
Герої – кожен з них є Прометей.

І ми примножим Славу нашу,
Ту Славу, що від прадідів іде.
Героям Слава! – з радістю ми кажем,
І Слава України завжди з Героями живе!

На зорі зустрічайте світанок,
Місто мирно встає – розбудив його ранок.
І заграва в вікно, разом з сонцем заходить,
Це до праці усіх ранок весело просить.

Різнобарв'ям дерев
І у квітах цвітінні,
Вулиць гамір і шум –
День вас жде з нетерпінням.

Кави запах п'янкий
Нас запрошує в гості,
І машин гул дзвінкий –
Зустрічає нас день
Привітанням, як тостом.

День буденний, як є,
Весь у праці звитяжний,
А життя нас веде
В світ такий неосяжний.

І гуде, і шумить рід людський невгамовний,
Кожен в місті стає такий вправний й моторний.
Просинайтесь скоріш – вас вже місто чекає,
І, як мати дитя, ніжно всіх пригортає.

Давай з тобою помандруємо у гори,
Де полонини в квітчатих узорах,
Де чути подих вітру у горі
І зорі усміхаються тобі.

Давай з тобою помандруємо у літо,
Де щастям й радістю усе теплом зігріто,
Де волошкове небо – твої очі,
Зозуля многа літ нам напорочче.

А може помандруємо до моря,
Яке безмежне, наче наша доля,
Чарує і зове у далі,
Де все життя записано в скрижалі.

А може помандруєм синім небом,
Туманом білим, що стелився степом,
І дощиком, що спогадом впаде,
Струмочком, що в майбутнє поведе.

Цей неповторний літній, ніжний вечір
Обняв тебе так лагідно за плечі
І пригорнувся хвилиною морською,
Яка піском йшла слідом за тобою.

Так романтично вечір зустрічає
І місяць з неба вогником палає,
Де подих моря чистий і духмяний,
І сонця диск величний і рум'яний.

Де пальми всі у літньому цвітінні
І почуття з'явилися нетлінні.
Буяння квітів в парках і дібровах,
І небо вишите у зоряних просторах.

Цей вечір літній, тихий і пригожий
На нашу зустріч і на нас вже схожий.
П'янки магнолії вели в світі незнанні,
Де кожна мить і погляд так бажанні.

Це неповторне диво – вечір літній,
Прибій і подих вітру так привітний,
І набережна різнобарвна у вогнях,
І щастя й радість у твоїх очах.

І не забути вечір нам з тобою,
Де море в мандри звало нас з собою,
І музику, що неслась у світі,
Де ми щасливими з тобою вдвох були.

Передзвоном, переливом, переспівом,
Озветься ранок радістю і сміхом,
І поведе у сонячний світанок,
Де квіти витанцьовують свій танок.

І пурпурове небо у вогні,
Пташок такі чаруючі пісні,
Сади, як наречені в білім цвіті,
І росами уся земля умита.

І запахи від квітів і дібров
В поля нас манять знов і знов,
І день земля вже зустрічає,
І барви, і емоції включає.

А ранок ніжить літом і теплом,
І тишею за містом і селом,
Дарує людям Божу благодать,
І кожному по вірі день воздасть.

А роси впали у траву
Ранкову, чисту і п'янку,
І сонця променем ясним,
Пташиним співом весняним.

А роси зорями горять,
В поля закоханих манять.
В серцях чаруюча любов
Веде у мрію знов і знов.

А роси чисті і дзвінкі
Несуть щасливі літні дні,
Веселкою в серця ввійдуть,
Надію й радість нам несуть.

А роси трави напоють,
До хмар краплинки понесуть,
Проллються дощиком з небес,
Щоб світ з любові знов воскрес.

На крилах пісень обнімим Україну,
Величну і сильну, у серці єдину.
На крилах пісень всі ми станемо вільні
І з'єднаємо дух, бо є духом ми сильні.

На крилах пісень ми полинем над краєм,
В щебетанні дібров і з квітучим розмаєм.
І на крилах пісень серце щастя зустріне,
І Вкраїну святу в нас ніхто не відніме.

Ми на крилах пісень – до зірок і до Бога,
Нас в майбутнє веде наша спільна дорога.

А зозуля нам все кукувала,
А душа раділа і співала,
Що вона живе у цьому світі,
Де є море, зорі, квіти.

В літню нічку чули кукування
І серця дзвеніли від кохання
Передзвоном ніжним і жагучим.
Ми під небом зорями несучим.

Нам зозуля многа літ кувала,
А любов так щиро чарувала,
Дарувала крила із надії,
Щоб здійснили ми всі наші мрії.

А роки пронеслись водоспадом,
Ми тепер вже стали білим садом,
Тільки серце тьохкає й співає,
Нас привітно осінь зустрічає.

Кукувала весело зозуля
І бажання наші вже почула.
Кукувала роки щастя,
Що в житті нам радістю придасться.

Ти кукуй, кукуй, зозуле,
Щоб поля і гори чули,
Щоб почули всі на світі,
Що любов для нас – найкращі ліки.

А кожен сам собі возводить постамент,
З надій і мрій, із днів свого життя,
Де все прожите – лиш момент,
І найвеличніше – це рід твій і сім'я.

А постамент, що возведем собі,
Нашадкам буде маяком в житті,
У лихоліття зіркою буде,
Крізь бурі всі життєві проведе.

Тож возведіть ви постамент міцний,
Щоб передзвін із нього був дзвінкий.
Усе, чим жили і в собі несли,
Щоб цвітом пишним в душах розцвіли.

Тож по життю ви гідно всі ідіть,
Любов і радість кожну мить несіть,
Любіть життя і землю, і Творця,
І Бог воздасть – дарує майбуття.

Ти на Голгофі, Україно,
Туди давно тебе ведуть,
А вороги рвуть тіло й душу,
Нікчемні й підлі,
сміючись й глумлячись, туди плюють.

Ти на Голгофі, Україно,
Топтали й мучили тебе,
Та рани твої заживали,
Хмурнішало твоє лице.

Ти на Голгофі, Хрест готують,
А діти твої бешкетують,
По світу з хати подались,
Мольбу і стогін твій не чують.

Ти на Голгофі, вже готують,
Тарас про це нам написав:
Присплять, одурять і роздінуть...
Просніться, будіть усіх, хто це не знав!

Бо неньку завжди захищали,
І душу й голови поклали.
Любили й завжди прославляли,
І нам у спадок передали.

Тож збережемо Україну –
Величну, славну, неподільну.
З землі ми недругів гонім,
А Україну збережим!

А Лондон знову оживає
І люд радіє, що пройшла біда,
Та тільки лиш Всевишній знає,
Коли прийде свобода і весна.

І парки вже в святковому убранні,
Порозцвітали в квітах, розцвіли,
Хоч прохолодно ще буває зранку,
Та птахи вже весну нам принесли.

І Лондон також розцвітає,
Міняє облік вишками будов,
До неба небочоси піднімає,
Іде до ще незвершених основ.

І Темза йде від моря в море,
Одвічна радість і одвічний сум,
І тільки в небі самотні зорі
Вслухаються у гамір наш і шум.

І Лондон хоче відпочинку
Від гамору й всієї суєти,
Він бачить наші вчинки,
Веде нас кожного до власної мети.

Отак у спільному єднанні
Усі пливем по Всесвіту віки.
Величні були чи неznані,
Ми всі уроки на Землі пройшли.

У день величний, світлий, чистий
Всі радісні і все врочисто,
І від землі і до небес
Лунає скрізь: «Христос Воскрес!».

Хай буде Паска в вас свята
І ще ковбасочка смачна,
І хрін, і сало на столі,
Із писанок – чарівні дні.

Бажаю вам веселих свят,
Любові, щастя і всіх благ,
Хай щастям світиться життя,
Благословляють небеса!

І день цей сповниться чудес:
Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Він був учителем для нас
І вів в майбутнє в світлий час.
Був сином Бога на землі,
Ми діти віри його всі.

Учив любов нести в серцях,
Щоб жили в Всесвіті в віках,
І бути із Творцем завжди,
І велич духа вознести.

Його розп'яли на хресті
За віру, що була в душі,
За правду, щастя і любов,
Що розцвітає знов і знов.

Його учення на землі,
Що проростає в нас в душі.
Він прийняв смерть за всіх, за нас,
Воскрес, щоб дух наш не погас.

І ми «Осанну» вознесем,
Ми дух до Бога піднесем.
І хай любов в серця ввійде,
З Христом життя наше буде!

Весна-красна, яку ми так чекали,
Яка пробуджує від сну життя,
Верба провісниця – ми всі обрали,
Вербна неділя – Великодня пора.

А котики вербові нас стрічають,
Б'є шутка – б'ю не я,
І всі радіють, небо прославляють,
Що скоро Паска – торжество буття.

Верба – вона забутий символ,
Завжди з калиною у дворіку росла,
Верба – вона усіх нас кличе
До радості, любові і добра.

Нехай вербова гілка буде в хаті
І береже ваш дім від всяких лихоліть,
Верба нам силу дасть, щоб були ми багаті,
Тож збережіть традиції й Україну збережіть!

А книга має свою душу,
Її душа тендітна й чарівна.
Відкривши книгу, я пізнати мушу
У чому неповторна є та її краса.

А книги мудрість в собі зберігають,
Вони є найцінніший дар,
І книги все про світ наш знають,
Вони розпалюють уяву, в серці жар.

Знання у книгах люди передали,
Це вчителі, що по житті ведуть
І книги нам для щастя дали,
Тут мудрість, як нектар беруть.

Тож бережіть цей скарб – людське надбання,
Що предки нам в дарунок піднесли,
У них є все для нашого зростання.
Цінуйте книгу, щоби примножили
Всю мудрість й зберегли!

Легенда про Синевир

Ще було навесні
В синьооких Карпатах,
Де в небесній красі
Квіти тішаться в травах,
Де співають пташки,
Передзвоном цимбал
Потічки їм заграють,
Де тернисті стежки,
Там легенди гуляють.

Було це так давно,
Що вже казкою стало
І подій полотно
Нам усе розказало.
Імена їх живуть,
Чуєм їх, в горах бачим,
Із легенди прийдуть, –
Ми про це вам розкажем.

Сивочолі діди
З вуст в уста заповіли,
Все це було у нас,
Ми розкажем про все,
Щоби ви зрозуміли.
В тих далеких часах,
Все по-іншому було,
Небо знає про все,
Гори це не забули.

Ніби білий туман
Скрив ті давні події,

Залишив тільки нам
Їх любов і надії.
Ми полинемо знов
В давнину, у минуле
І розкажемо те,
Що серця не забули.

Раз в далеких горах,
В замку дуже величнім
Жила юна краса,
Ніжна, щира, лірична.
Якось раз по весні
Синь, так дівча було звати,
Вийшла в гори вона,
Щоби радість пізнати.

Із подругами йшла,
Пісні щиро співала
Про карпатську красу,
Квіти в кошик збирала.
Ліс її милував
Тихим шелестом віток,
І співали птахи
Для людей й своїх діток.

І по шовках трави
Синь зайшла в полонину,
Де вівчар вигравав
На сопілці в цю днину.
І сопілка його
Серце так сколихнула,
Що спинилось дівча,
Як мелодію вчула.

Зачарована йшла
Там, де звуки сопілки,

Пастушок гарно грав,
Ліс радів, гули бджілки.
А небес синява
Очі так чарувала,
Ця небесна краса
Вже мелодія стала.

Закохалось дівча,
Як побачила Віра,
Про любов юнак грав,
Серце все зрозуміло.
Так у синіх горах,
Синь із Віром зустрілась,
І у юних серцях
Почуття загорілись.

Ліс став свідком для них,
Гори їм помагали,
Та вогонь не згасав,
Почуття їм влітав,
Це потоки співали.
І кохання палке
Серця їх полонило
І притулком для них
Вже була полонина.

А кохання цвіло,
З кожним днем розквітало,
І раділи вони,
Ліс і небо це знало.
Батько Сині почув
Про кохання незвичне
І що дочка його
Є багата й велична,
Пастуха покохала.

І підступна душа
Захотіла розправи,
Синь в палаці була
І вже цього не знала.
Він солдатів послав,
Щоби Віра убили,
І ніхто щоб не знав,
Що вони це зробили.

Де убитий був Вір,
Камінь виріс могутній.
Синь у гори пішла
І коханого звала,
Ліс їй тихо шептав,
Щоби Віра шукала
Серед скал.
Синь побачила камінь,
І відчула вона,
Що про Віра це пам'ять.

І заплакала Синь,
Сльози все затопили,
Стала озером там,
Води все полонили.
Так навіки удвох,
Залишились у горах,
Синевир – це любові є дотик.
Вір – малий острівець,
Синь його омиває,
Це кохання своє
Від біди зберігає.

Залишились удвох,
Кожен це тепер знає,
Не розлучить ніхто,

Їх любов захищає.
Все це було давно,
Нам потоки співають,
Про величну любов
Також усі знають.
Подорожній пройде,
Озеро враз зачарує,
Бог завжди береже,
Синевір нам Любов подарує.

Тільки босими ногам
Йти по матінці Землі,
Щоб із зорями ночами
Розмовляли ми вві сні.

Босоніж по літніх травах,
По дощу і по росі,
Щоб відчути землі запах,
Щоб були щасливі всі.

Босоніж по сінокосах,
Щоб почути спів пташок,
Щоб в полях і у дібровах
Грав в сопілку пастушок.

Босоніж набратись сили
Від природи і землі,
Щоб в здоров'ї й довго жили
Всі дорослі і малі.

Босоніж земля святая,
Ми відчуєм пульс її,
В Всесвіті таких немає
І таку нам не знайти.

Босоніж, щоб були разом,
Щоб єднатись на віки,
Щоб лихим й щасливим часом
Ми єдиними були.

Тихо в небі зорі розмовляли
І дивились весело з небес,
Щось вони важливе про нас знали,
В тиху ніч Святий воскрес.

Засіяли зорі, наче перли,
Засвітили тисячі вогнів,
І ніхто не міг це небо стерти,
І пливли по небу без човнів.

Зорі засвітили ціле небо,
Променіли і манили вдаль,
Радості нам більшої не треба,
Ніч згорає, а у серці жаль.

Жаль, що ми так мало розмовляли
І що мрій пронісся зорепад,
Але ми так цього все чекали,
Наші душі зорями горять.

Від своєї домівки
Розлетілися ми,
І ламають, як вітки,
Наші сім'ї й роди.
Розлетілись по світу
Від своєї біди,
Та не всі знайшли втіху
І немає вини.
Розлетілись, як птахи,
Із свого гнізда,
Та чи крила зламали,
Чи дорога крута?
Не вертаються діти,
Ненька кличе їх всіх,
Я вас буду любити.
В чому є тут мій гріх?
Я вас діти ростила,
Я вам дала життя,
Я усіх вас любила,
Я прощала й ждала.
Повертайтеся, вас прошу,
До домівок своїх,
Я надію ще ношу,
Що побачу вас всіх.
Повертайтеся до неньки,
Славу ви відродіть,
І живіть всі гарненько,
І дітей ви ростіть.
Україна благає,
Україна терпить,
Україна чекає,
Що прийде щастя мить.

Дорога до Бога у кожного своя,
Дорога до Бога, по ній ми ідем.
Дорога до Бога – життя є основа,
Це віра, яку у серцях ми несем.

Дорога до Бога – вона є терниста,
Дорога до Бога, ми хрест свій несем.
Дорога до Бога – велична і чиста,
Дорога до Бога, по ній ми ідем.

Дороги в житті, їх у нас є багато,
Дороги усі нас до Бога ведуть,
В дорозі до Бога ми щастям обняті,
Всі люди надбання до Бога несуть.

У Всесвіт вдивляємось кожної ночі,
І зорі нас манять в невидиму даль.
Із неба до нас усміхаються очі,
І ми забуваєм тривоги й печаль.

Бо Бог – це любов безконечна,
Це щастя, якого шукаємо ми.
До Бога дорога – велична й безпечна,
Щоб з Богом у серці ми завжди жили.

Дорога, яку ми не всі помічаєм,
Яку ми шукаємо ціле життя,
Душею ми з Богом дорогу еднаєм,
Щоб в небі світилося кожного «Я».

Україна нездоланна –
Ми усі у ній живем,
Україна відмолена –
Ми до Бога всі ідем.

Україна освячена
Світлим промінцем,
Ну, а ворог з'явиться,
Зустрінемо ми його мечем.

Ну, а хто до нас із піснею,
Раді гостям ми завжди,
Все у щасті виміряєм,
Всім добра, з роси й води.

Україна є силою,
Ми віками тут жили,
Україна із книгою,
Мудрість світу понесли.

Та літописи вкрадені,
Пам'ять стерли давно,
Ми живемо тут зражені,
Нам майбутнє дано.

В Україну ми віримо,
Духом сильні завжди,
Ми усе перемінімо.
Боже, наш народ храни!

Ти в хрестах, моя Україно,
Це хрести на землі і церквах,
Скільки раз ти ставала руїна,
Воскресала в нових образах.

Ти приносиш нам радість і щастя,
І несеш свій небесний хрест.
Відверни, Всевишній, ненастя,
Ти наснагу і віру даєш.

А хрести – твоя пам'ять,
Твоє горе і біль,
І хрести на землі твоїй ставлять,
Тяжкий спомин, як терпкий хміль.

А хрести на церквах – всі до неба,
На землі – для людей.
Нам спасіння й терпіння треба,
Щоби щастя світилось з очей.

А хрести бережуть Україну,
Обереги, що носим щодня.
Хай хрести відвернуть руїну,
Благодаті тобі, найсвятіша моя земля!

Щоб хрести не приносили горе
І святились на небесах,
Щоб долини, поля і гори
Були в квітах, а не в хрестах.

Земля так тішиться, що птахи прилітають,
Піснями вже виспівують весну,
Сніжинки ще подекуди літають,
Та не спинити їм весни ходу.

Несміло так вже бруньки набухають,
Дерева гілками до сонця вже сягли,
І всі тепла, тепла чекають,
І першої весняної грози.

Уже усі причепурили житла,
Уже і вірус, ніби, розтає,
Уже весна у поле вийшла,
Уже весна в права свої стає.

І ніжаться уже на сонці квіти,
Подекуди біліє іще сніг,
Весні так хочеться радіти,
А сонцебог вже зиму переміг.

У потічках виблискує вже сонце,
І по-весняному смерічки так шумлять,
Жайворонок стукає в віконце
І води талі до ріки спішать.

А ми в житті багато пережили
І бачили сумні й веселі дні,
Ми вірили, любили і дружили,
Ми були юні, були молоді.

Життя – це наш найкращий вчитель
І універ, де заліки здаєш,
І тільки Бог в житті є покровитель,
А на землі ти правди не знайдеш.

Тут, як в кіно, – всі мають свої ролі,
І кожен з нас великий є актор,
І по життю ми, як по міннім полі,
Мандруємо – міняємо декор.

Життя – це мрії, сподівання,
Життя – це розпачі й жалі,
Життя – це щастя і пізнання,
Життя – воно завжди в ціні.

Тому воно таке різноманітне,
Поділене на різні почуття,
Воно фатальне і привітне,
Найвища цінність – неповторне «Я».

Любіть, живіть і будьте вдячні
За цей дарунок нашого Творця,
Щасливі будьте в дім оцей входящі,
Шануйте мить, бо мить і є Життя.

А вже полями ходять бузьки,
Хоча весни іще нема,
Вони для українців друзі близькі,
Лелека звив гніздо – чекай добра,

Вони з чужини повернули,
До рідної землі несли весну,
До України крилами прильнули
І повернули казку чарівну.

Про їхню вірність – кожен знає,
І турботу про своїх лелеченят,
Лелека радість повертає,
Це білий птах, та має чорний знак,

Лелека добрий символ України,
Дарує нам надію і добро,
Приносить радості хвилини
І віру, і любові торжество.

Летіть, летіть, на Україну, бузьки,
У край, що в серці назавжди,
І наші сім'ї з вами близькі,
Боже, бережи Вкраїну,
Щоби лелеки в мирі в ній жили.

Ліні Костенко

Про Ліну сказали багато,
Про совість, про честь і талант,
І Ліну не можна не знати,
Бо Ліна українців – гарант.

І словом, і ділом є приклад,
Вершина, духовна скала,
До слави душа її звикла,
Народ по-гетьманськи вела.

У слово вклала всю мудрість,
Ставали кришталем слова,
У віршах турбота нам чулась,
Натхнення на добрі діла.

Життя в боротьбі і звитязі,
Не треба фальшивих похвал,
Духовність і мудрість на часі,
Народ їй возвів п'єдестал.

Нехай Бог дарує натхнення,
Життя посилає добра,
Здоров'я, благословення
На многі і благі літа!

Передзвоном озвуться гори,
Дзвоном струн зазвучать потічки,
Полонини в цвітінні моря,
Із вершин поспішають вітри.

Ця краса є така незбагненна,
Це небес на землі торжество,
Неповторна, неперевершена.
Це натхнення – початок всього.

Хай звучить ця мелодія завжди,
Щоб почувла її душа,
І зіграти зумів її кожний,
Щоб любов'ю співали серця.

Модель

Найкраща, юна, чарівна,
Неперевершена – богиня,
На світі кращої нема,
Краса твоя, зоря єдина.

Ти зачаровуєш усіх,
На глянці – королева стилю,
Всі бачать, знають твій успіх,
Успішну ти проходиш милю.

Завжди у формі, на виду,
Завжди у фотооб'єктиві,
Ти повертаєш у весну,
Ти завжди – радість в позитиві.

Модель на подіум іде,
Усе твоє, усе з тобою,
І молодість – щастя твоє,
Лишайся радістю землею.

Усе минає, час бере,
Краса і молодість проходять,
Життя – любов нехай пошле,
Надія з вірою приходять.

*Доброго ранку. Нехай сьогоднішня
неділя Прощення з'єднає Україну
й українців! Злагоди і любові! На
многії літа! Творить добро, радість.*

Як легко кажуть всі: пробач мені
Я тебе сьогодні пробачаю.
Погляньте в очі і скажіть собі:
Я все про біль і розпач знаю.

Пробач, це слово тільки звук,
Та для душі велика радість,
Та скільки ви завдали мук,
Коли образа до людини мчалась.

Пробач, і сльози каяття
За біль і недоспані ночі.
Пробач, чи має забуття
Образа, що сльозила очі.

Пробач, я виправлю усе,
Для серця – це найвища нагорода.
Пробач, душа вже зрозуміла це,
І Бог роки пошле –
де злагода, любов і згода.

І чулось повсюди: вакцини!
 Вакцини ми просим, вколить,
 Щоб були здорові від нині,
 Ви нас від біди захистіть.

Немає вакцини від щастя?
 Для совісті нам уколить,
 Від всіх лихоліть і ненастя,
 Будь ласка, вакцину введіть.

Ще було би добре нам дати
 Прививки – від злих і недобрих людей,
 Вакцину, щоб все могли знати,
 Від напасті й злісних очей.

Вакцину, щоб були всі добрі,
 Веселі і щедрі завжди,
 Були молоді і проворні,
 В житті не зазнали біди.

Прививку зробіть від шахрайства,
 Злодійства, презирства, брехні,
 Щоб дружба була, наче братство,
 Щоб рай наступив на землі.

Вакцина для серця знайдеться?
 А, може, кому для душі?
 А, може, дитинство вернеться,
 Щоб були із Богом ми всі.

Весна – прекрасна й чарівна,
Подарувала жінкам свято,
Вітання наші для царівн
І поздоровлень їм багато.
Хай завжди квітнуть, як весна,
Любов'ю повняться серця,
Дарують посмішки і вроду,
І щастя нам у нагороду.
Жінки – вони завжди із нами
І світ підтримують руками,
А мама – найсвятіше слово,
Воно усього є основа.
Жінкам ми славу вознесем,
Жінок в житті ми піднесем
За їх турботу, їх терпіння,
За їх талант і їх уміння.
Жінки – вони окраса світу,
Вони добро несуть і вітуху,
Вони тепер на рівні з нами.
Жінки, лишайтесь жінками.
Ми любим вас і поважаєм,
Пісні і вірші вам складаєм,
Даруєм небо і всі зорі
За ваші очі неозорі.
І тост за вас ми піднімаєм,
Вас поважаєм і кохаєм,
Даруєм квіти й діаманти,
І місяць в небі, й літні ранки.
Хай свято це буде із вами,
Щоб ви були завжди із нами,
Щоб в парі були половинки
На добрі і прекрасні вчинки.

Гей, опришки, озовіться,
Ви на край свій подивіться
І підіть по синіх горах,
По Карпатах неозорих.

Гей, опришки, де ви нині?
Ви підіть по Україні,
Потрясіть скриньки шахраїв,
Що Україну обкрадають.

Гей, опришки, гей, козаки,
Ви прийдіть до свої хати,
Наведіть ви лад у краю,
Щоб ми жили, наче в раю.

Гей, опришки, гей, соколи,
Українські гори й доли,
Люд сьогодні знемагає,
Лицемірство процвітає.

Поверніть ви гідність й славу,
Возведіть нашу державу,
Мову й віру вознесіть,
Україну захистіть!

Пам'яті В. Івасюка

Обірвалася пісня, як в гітарі струна,
Обірвалась і у вічність пішла,
Обірвалась неждано, обірвали її,
А душа так хотіла ще творити пісні.

Він творив своїм серцем,
Чув мелодії гір,
Самим чистим джерельцем
Був душі його спів.

І красу свого краю
Він піснями писав,
В писанковім розмаї
У мелодію вклав.

Його пісня, як крила,
Над землею летить,
Чиста, ніжна і щира
Щастя нам несе мить.

І незламні ми будем,
Поки пісня жива,
Ми його не забудем,
В пісні ти є і я.

Вороги помилились,
Його пісні живуть,
«Рута» світу явилась,
Його пісні нас в майбутнє ведуть.

До нас уже спішить весна –
Весела, радісна, дзвінка.
Природа з сну уже проснулась
І сонечком нам посміхнулась.

Іде весна, весні – дорогу,
Забудьте смуток і тривогу,
Черпайте сили у природи,
Ідіть в поля, ідіть у гори.

Радійте проліскам у лузі,
Несіть цю радість вашим друзям.
Весна дає усім нам сили,
Щоб були радісні й щасливі.

Усе весною оживає,
Пташиний хор в полях співає
І квіти нам дарують вроду,
Життя – наснагу й насолоду.

Весна, і серце в грудях б'ється,
Співає ліс, небо сміється.
Весна – це щастя безкінечне,
Привітне, щире і сердечне.

Тож зустрічайте кожна мить,
Від щастя серце хай щемить,
І зустрічайте ви весну,
Таку нестримну й молоду.

Ми зустрілися знову
на просторах фейсбуку,
Все згадалось минуле і немає
Розлуки.
Все згадалось далеке, ніби вчора
Все було,
Все згадали і ніщо не забули.

Хоч життя розкидало нас по цілому
Світу,
Нам фейсбук став мостом, є на радість
І втіху,
Скоротив кілометри і повів у минуле,
Хоч роки пролетіли, але ми не забули.

Не забули ті роки, такі безтурботні,
Не забули ми літо і всі дні ті спекотні.
Не забули – згадали,
Як щасливі ми були – все це в серці,
Як в альбомі тримали.

І ми вдячні фейсбуку
За цю зустріч в онлайні,
Нам хотілось скоротити розлуку
І вернутись в минуле, ми такі були файні.

Де вершини гірські у долині Прута,
Є чарівне село – це Ворохта моя.
Тут Говерла з Прутом поєднались на вік,
А легендам давно загубили тут лік.

Небо синє навкруг
І смереки стрункі,
Полонин оксамит,
З трав гірських чистий луг.

Це Карпати мої – гори сині, стрімкі,
Потічки, як трембіти дзвінкі,
І краса неземна зачаровує всіх,
І лунає навкруг пісня й радісний сміх.

Це мольфаровий край,
Де в легендах буття
Благодать для душі і омріяний рай,
Тут навкруг так вирує життя.

Завітайте до нас,
Вас Карпати зовуть,
Все найкраще для вас,
Гори манять і ждуть.

Рідна мова світанкова,
Чисте, світле джерело,
Ти всьому в житті основа,
Віра в щастя і добро.
Рідна мова, рідне слово –
Найцінніше у житті,
Ти знімасш всі окови
І даруєш світлі дні.
Рідне слово – ти є символ,
Символ віри в майбуття,
Бо найкращий в світі вислів:
Знати – нація жива.
Рідна мова – ти є світоч,
Що веде нас крізь віки,
Ти надія в цьому світі,
І народ свій збережи.
Рідна мова – колискова,
Ти з народження у нас,
Ти чарівна і казкова
В кожную мить і в кожен час.
Рідна мова – ти є пісня,
Що наснагу нам дає,
На землі немає місця,
Наша мова всюди є.
Рідна мова – легендарна,
Дух і мудрість зберегла,
Ти яскрава, чиста, гарна,
І у серці розцвіла.
Рідна мова є Оранта,
Ти єднай нас на землі,
І найкращим є гарантом,
Мова – Бог наш у житті.

Звучить мелодія велично
І грає дзвінко саксофон,
Серце сприймає так незвично,
Все пригадалось, наче сон.

Море, літо, небо синє
І любов в серцях горить,
Пісня радісно так лине,
Серце в грудях стукотить.

Саксофон так грає дзвінко,
Зачаровує серця,
Вітер ласкаво й привітно
Ніч-царівну зустріча.

Місяць в небі, наче човен,
Понесе в небесну даль,
І коханням серце повне,
І зникає сум й печаль.

Музика звучить ритмічно
І гармонія навкруг,
Все казково і незвично:
Море, квіти, ліс і луг.

Казка, що веде з собою,
В світ чарівний поверта,
Нагадає нам з тобою,
Що любов завжди жива.

Сила духу, що є завжди з нами,
Про яку ми завжди пам'ятали.
Силу Бога, що завжди ми носим
І яку ми в Господа просим.

Сила духу, що є у людині,
І у звірах, і всякій рослині.
Сила духу, яку не здолати,
Про яку нам усім треба знати.

У хвилину важку – вона з нами,
І в бою нас не можна здолати.
Ми незламні, бо духом є сильні,
Ми безсмертні, бо духом є вільні.

І коли ми все об'єднаєм,
Силу Бога і свою з'єднаєм.
Ми народ – вільний, мудрий, могутий,
І веселий, і щедрий, співучий.

Тож живім ми під сонячним небом,
Щоб був кожен щасливим й веселим,
Щоб достаток був в кожному домі
І любов була в кожного в долі.

Хай Господь береже Україну –
Саму кращу, величну, єдину!
І єднає усіх українців,
Щоб всього у нас було по вінця.

Зима неначе припізналась,
Прийшла неждана і сніжна,
Усім нам казкою приснилась –
Велична, гарна, чарівна.

Зима морозом нас дивує,
Дерева сріблом одягла
І снігом білим зачарує,
Зимі радіє дівтора.

Зима про себе нагадала,
Проблеми й радість принесла,
Земля на зиму так чекала,
Снігом прикрасила поля.

Зима із неба сипле снігом
І віхола вже за вікном,
Пухнастий сніг лягає сріблом,
Зігріє землю всю теплом.

І ми радіємо, як діти,
Дитинство в гості знов прийшло,
Так весело зиму зустріти,
Казкову мить нам принесло.

Ми бачим, хто додав останню краплю
І хто наповнив чашу по вінця,
Вознести хочу і прославлю
Надію, що веде у майбуття.

Життям наповнювалась наша чаша,
По краплі, по годині, день за днем,
У всьому є там участь наша,
Все, що посієм, те й пожнем.

Ту чашу, що життям зоветься,
Ту чашу, що з народженням в нас є,
Усе прожите в серці озоветься,
Усе прожите чаша збереже.

Ця чаша, що хрестом назвали,
Цю чашу, що несемо по житті,
Цю чашу, що Боги нам дали,
Ця чаша – наші радості й жалі.

Нехай же повниться життєва наша чаша
Любов'ю, щастям, радістю й добром,
Щоб вся земна дорога наша
Була зігріта Господа теплом.

Напиток був не трунком, а живиця,
Напиток гідно несли по життю,
Щоб була животворною криниця
На славу людям, Господу-Творцю.

Жартома

Америка і Україна – це дружба,
Наче дві сестри,
І символи вже українські
Американці одягли.
Вже Леді Гага ніби наша,
У неї Юліна коса,
В козацький колір шароварів
Спідничку гарну одягла.
У нас давно ходили жарти,
Що до Колумба там жили,
Америка вже стала наша,
Там наші сестри і брати.
І Байден – майже Байда,
В Держдепі корінь наш вже є,
І в 21 столітті нам Україна розцвіте.
Тож не журіться, українці,
Боги завжди нас берегли,
А ви згадайте Енеїду,
Що українці на всій землі
Завжди жили.

Цей день, що об'єднав країну,
День злуки дочок і синів,
Ми переможемо злу руїну,
І символ єдності і віри
в серцях у нас замайорів.

Єднаймося, бо ми єдині,
Єднаймо душі у борні,
Ми – за Соборну Україну,
Вкраїна – символ на землі.

Соборність стала нашим гаслом,
Соборність полум'ям горить,
Соборність стала нашим часом,
Від сили міцності, єднання,
Від щастя серце так щемить.

Соборність з заходу до сходу,
Від півночі на південь йде,
І хай побачать всі народи,
Як Україна постає!

Велика, сильна, неділима –
На карті й в кожного в душі,
Бо Україна наша сила,
Ми – невмирущі на землі.

Незламні духом у борні,
Герої прикладом живі,
Які історію творили,
Україну нашу боронили.

Це невмирущі імена –
Бандера, Орлик і УПА.
Це велич – нація і віра,
Україна була для них крила.

Україна кликала до бою,
Душі хотілось щастя й волі.
Вставали юні духом сильні,
Які були в борні нестримні.

Бо Україна – то є небо,
Нам щастя більшого не треба,
Як обійняти гори й доли,
Моря і ріки, і діброви.

Відчути те, що ми єдині,
Ми сильні духом, незборимі.
Ми українці – Божі діти,
І це нам треба розуміти.

Тож пам'ятаймо імена,
Які пройдуть через віка,
І бережімо честь і славу,
Щоб Україна процвітала.

Христос Хрещається, землю вмиває,
Душу любов'ю всім наповняє,
Радість й надію людям несе,
Віру в майбутнє усім нам дає.

Христос Хрестився! Люди радіють,
Душу очистять, усі розуміють,
Серця наповнять усі добротою,
Христос Хрещається святою водою.

Христос хрестився, Україно,
Свята Господня ти вершино,
Хай заживають всі твої рани,
Ми – українці, Бог завжди з нами!

Осінній щедрий листяпад,
Неначе щастя зорепад,
Нам сипле листям золотим,
Промінням сонця осяйним.

Радіє, тішиться земля,
До себе листя пригорта,
І замітає всі сліди,
Де ми учора ще були.

А листя падає до ніг,
Збираючи, ми шлем поклін
Землі і небу, і Богам
За щедрість, поданим дарам.

І ми радіємо, як діти,
Ми хочем осінь зрозуміти,
Піднятись в небо із птахами,
Пройтись забутими стежками.

О цей прекрасний листяпад,
Що падає так невпопад,
Кружляє, тішить наші очі
І буде снитись опівночі.

Зимою посеред снігів
Не буде осені слідів,
І ми згадаємо красу,
І осінь щедрю – золоту.

У Новий рік звучить щедрівка,
Це Україною мандрівка,
І цілий світ защедрував,
Світ Україну вшанував.

Натхненно й радісно щедрують,
Із Новим роком всіх віншують,
Звучить мелодія чарівна,
На Новий рік – вона царівна.

Це наше з Господом єднання,
Це всім і кожному вітання.
Душа народу, його сила
Всіх українців наділила.

Бо Україна світ єднає,
Добро й надію посилає,
І віра в Боже торжество
На Новий рік і на Різдво.

Тож зустрічаймо свято разом
Різдвяним неповторним часом.
Нехай щедрівка лине світом,
Прикрасить світ українським цвітом!

Боги, які завжди із нами,
Вони в словах, котрі сказали,
У повсякденні – кожен час,
Боги навіки серед нас.

Боги – це простір, цифри й мова,
Боги – це небо неозоре,
І кожен подих, кожен крок
Боги дають нам свій урок.

Боги – це свято, яке є,
Купала, Ра в житті веде.
Із Богом новий день встає,
В нас Лада й Лель у домі є.

Боги, яких ми не забули,
Вони завжди із нами були,
Ми знову їх в життя пустім,
Шануймо і вклонімся їм.

Тож будемо ми із Богами,
Які були завжди із нами,
Які нас всюди берегли,
Життя нам на Землі дали.

Новий рік до нас приходить
В сніжну заметіль,
В кожную хату він заходить –
В казку ти повір.
Новий «старий» ми чекали,
Він до нас спішить,
І щедрівки заспівали,
Свята світла мить.
Засівають щедро в хаті
Радість і добро
І віншують, прославляють
Боже Рождество.
Тож і ми вас привітаєм,
Зичим земних благ
І Христа усі вітаєм,
Він є серед нас.
Щоб не знали ви хвороб,
Здорово жили,
Щоб любили, посміхались,
Щасливі були.
Хай Господь Благословіння
Шле в вашу сім'ю
І на нашу Україну,
Рідну і святу!

Сьогодні у хаті вертеп вам засіє:
 На радість і щастя, любов хай вас гріє,
 Хай вірус пропаде, як сніг навесні,
 Щоб були в вас світлі і радісні дні!
 Здоров'я щоб було у вашому домі
 І також достаток щоб був ще при ньому,
 І діти, і внуки в вас були щасливі,
 Щоб були сусіди веселі й вродливі.
 Щоб жито й пшениця була у засіках,
 Щоб люд не метався по білому світу.
 Україна щоб стала могутня й багата,
 Господньої ласки ще всім побажати.
 Хай кожен засіє усе, що він хоче,
 А все, що погане, від нас хай відскоче!
 Тож будьте веселі, здорові й багаті,
 Багато ще років нам всім зустрічати.

Небо і земля нині єдині,
 З неба до землі іде коляда.
 Разом зібрались всі у родині,
 З святом вітають усі Василя.

Світяться зорі, місяць на небі
 І хуртовина стука в вікно,
 Жарти й щедрівки усі веселі,
 Свято до кожного нині прийшло.

Тож веселіться – радісні будьте,
 Хай Новий рік в вашу хату ввійде,
 Щастя, здоров'я, погане забудьте,
 Хай Україна й родина цвіте!

Спасибі, друзі, що ви є,
Хай серце повниться любов'ю!
Єднаймося, життя одне,
Ви в горі й радості зі мною.

Я дякую вам всім за все,
За те, що були у житті моєму,
Я вдячний, хто урок дає,
І Господу, Творцю своєму.

Спасибі, друзі, вам за все,
За ті слова, що ви сказали,
Що серце б'ється в вас палке,
На пульсі руку ви тримали.

Подяка вам – щирі слова,
Зберімся разом, все згадаймо,
Хай дружба буде в нас міцна,
Ми будем разом до кінця,
Повірим в це і про це знаймо!

Тиха ніч і тільки зорі
Світять ясно з вишини,
І пливуть вони велично,
Наче в морі кораблі.
Тільки мати біля ясел,
Усміхаються уста,
Бо в колисці спочиває
Тут народжене дитя.
До чола зорі торкнулись,
Очі матері горять,
І ніхто їх не турбує,
Всі спокійно, тихо сплять.
І зоря зійшла яскрава,
Небосхил весь засіяв,
Вона світу сповістила,
Що родився людям цар.
Це спасіння – Божий дар,
І тобі з усіх країн
Три царі дари дали:
Миро, золото і ладан
У дарунок принесли.
Волхви світу сповістили,
Що Спаситель на землі,
Щоб його всі шанували:
І дорослі, і малі.
Тиха ніч іде до ранку,
Зорі гаснуть в вишині,
Колиха матір дитятко –
Найцінніший дар землі.

З Різдвом Христовим! Зичу вам любові
І Божої благодаті.

Різдвяна ніч – чарівна неповторна,
Різдвяна ніч – одна на всій землі,
Різдвяна ніч – весела, щедра, нова,
Різдвяна ніч – із Богом ми одні.

Різдвяна ніч нам сипле подарунки,
Вкриває землю білим рушником,
Мороз малює візерунки
І вся родина за одним столом.

Різдвяна ніч нас поведе у казку
І всі бажання нам здійснить вона,
Різдвяна ніч триває аж до ранку,
Різдвяна ніч – це радість неземна.

Різдвяна ніч, яку усі чекали,
Свята вечеря, нова коляда...
В цю ніч ми Бога привітали,
В цю ніч родилася негаснуча зоря.

Ніч свята, благословенна
Йде у кожен дім.
Подарує усім радість
В сніжну заметіль.
Подарує людям казку
З щастя і добра,
В ніч Різдвяну й чарівну
Славимо Христа.
І вечера в кожній хаті родину єдна,
І здійсняться ваші мрії,
Ніч ця – чарівна.
Засіяють в небі зорі
І освітять шлях,
І прославлять люди Бога
В радісних піснях.
У колядках і забавах
Славлять всі дитя,
І, радіючи, вітають немовля Христа.
І бажають миру й щастя,
Многа благих літ,
Щоб в здоров'ї і достатку
Був увесь ваш рід!
Щоби множилось багатство,
Діти в вас росли,
Щоб було в вашій господі
З роси і води!
Щоб незгоди обминали
Ваш щасливий дім,
Щоб з любов'ю усі жили
У Всесвіті всім.
І добро, любов і ласку
Дарували ви,
І Христа щоб шанували
Люди на землі.

І ми теж вас привітаєм
Із святим Різдвом.
Христос ся рождає з любов'ю для нас!
Тож радіймо, хай панує в душах доброта
І всі разом ми святкуймо
Й Славимо Христа!

Сузір'я краси

Новий, Новий рік –
Це життя нестримний біг,
Це і віра в майбуття,
Це і мрій стрімких ріка.

Новий, щедрий рік іде,
Він любов усім несе,
Подарує радість, втіху
І добра вам повні міхи.

Поведе дітей у казку
І снігів величне царство.
А мороз казково розмальовує вікно
І приходять на Різдво.

Він прийде з надій і казки,
Принесе любов і ласку,
Поведе в щасливу мрію
І найкращим буде, вірю.

Де в дитинство квіток купити,
Щоб дітей туди можна зводити?
Де ми радісні і щасливі,
Всі замріяні і вродливі.

Як це їм тепер розказати
І дитинство своє показати,
Про ті ігри, що вже забуті
І яких вже не повернути.

Ми такі, як вони тепер були,
І казки, і легенди чули,
І м'яча ми також ганяли,
І у небі ми зорі знали.

У дворі ми усі дружили,
І в кіно, і в походи ходили,
Пізнавали ми світ – читали
І до зір у вві сні літали.

Де тепер ви, дитинства забави?
Все далеко, як неба заграви.
Ми були такі щирі й відверті,
Тепер діти усі в інтернеті.

Інший світ – увесь віртуальний,
Не цікавий їм наш світ реальний,
І блукають вони інтернетом
Безконечним, холодним, далеким.

*Ворохтянській церкві
Різдва Пресвятої Богородиці*

На пагорбі серед села,
Де в позолоті купола,
Гори любуються в красі
І люди радісні усі.

Цей храм нам прадіди звели,
Щоб духом з Господом були,
А храм громаду згуртував
І у житті всім помагав.

А гори дарували втіху,
Надію, що немає ліку,
І віру в щастя і добро,
Щоб в кожному серці розцвіло.

Тож храм у серці бережим
І віру Богу всі несім,
Щоб храм був символом села
На многі й благії літа!

У ніч чарівну і казкову
Прийде до вас він в гості знову
І подарує радість й щастя,
Яке усім в житті придасться.

Його всі знають з малих літ,
У казку він веде весь світ.
Веселий, добрий, неповторний,
Наш Миколай – дідусь проворний.

Він прийде в нашу Україну,
Всіх привіта, кожну дитину.
Хай казка всіх вас вдома жде,
Це диво ніч нам принесе.

Ти стоїш на пероні,
Де людська суєта,
І тривога у скроні
Навздогін нам гука.

Поїзд твій прибуває,
Повезе тебе вдаль,
Але серце кохає,
У сльозах – сум й печаль.

Поїзд візьме в обійми,
Заколише тебе,
І прожите все спільне,
Як в кіно, оживе.

За вікном, наче в казці,
Скрізь вирує життя,
А любов не вмирає,
Якщо ти є і я.

І забрав тебе поїзд,
Залишилось тепло,
З почуттів наших повінь,
Збережем, що було.

Журавлі відлітають,
Забирають тепло,
Сумну пісню співають,
Наше літо пройшло.

Осінь листям кружляє,
Засипає сліди.
Це любов проводить
Нас в далекі світи.

Осінь, ти чарівниця,
Казку нам подаруй,
Ти зимою наснишся,
Нам вікно розмалюй.

Щоб в душі була радість
І співала душа,
Щоби серце гаряче
Зігрівало щодня.

Журавлі, не курличте,
В серце сум не гоніть,
Ви весною прилиньте,
Радість нам принесіть.

Маска

Маска символом стала в світі,
Вся земля одягнула її,
І обличчя тепер прикриті,
Ми живемо в тривожні дні.

Маска модна, така яскрава.
Маска, де її нам знайти?
Для одних вона захистом стала,
В кожен дім зуміла ввійти.

Світ живе по традиціях нових,
Все змінилося навкруги,
І вдивляються в лица хворих,
Нам вже разом не можна іти.

Всі живем на дистанції сталій,
Не збираємося в гурти,
І радієм вакцині вдалій,
Щоб дозволила даліше йти.

Світ 2020-ть – в масці,
В магазині, театрі, метро,
Все залишається в книжках,
як в казці,
Ми розкажемо все нащадкам,
як прожили і як було.

Дорога додому буває легкою,
Дорога додому є завжди з тобою.
Дорога додому, до отчої хати,
Про неї завжди треба нам пам'ятати.

Дороги бувають усякі в житті:
Далекі і близькі, прості і круті.
І ми вибираєм життєві шляхи,
По них так нелегко буває іти.

Дорога додому, вона особлива,
Вона є найкраща, вона є важлива.
Це місце, де ти народився на світ,
Де мужнів, де вчився і там, де ти ріс.

Це місце, що сили тобі додає,
Це місце, що завжди з тобою живе,
Тому пам'ятайте про батьківський край.

І де б ти не був, ти додому вертай,
Бо тут є початок дитинства твого,
Яке у майбутнє тебе повело...

Так швидко вирости вже діти,
Їх нам нелегко зрозуміти,
Бажання, радості, смаки,
І ми такими же були.

Та все міняється так швидко,
Устої ми міняли рідко,
Тепер в епоху інтернету
Традиціям роблять вендету.

Усе міняють: одяг, звички,
Свої, дідів, батьків привички,
Шукають все, що нереально,
Ламають все швидко, брутално.

І віддаляються від світу,
Природу важко розуміти,
В реальність, в дійсність увійти,
Розмову з Всесвітом вести.

Вже вирости нові обличчя
І ми вже сходим на узбіччя,
Даєм дорогу молодим
І не сумуєм ні за чим.

Ми мудрість посягли життя,
Усе пройде без вороття.
І тільки спомин, як кіно:
Невже це з нами все було?

Душа поета

Серце поета плаче і болить,
У ньому щастя незгасима мить.
Серце поета все бачить, не спить
І відчуває, як життя біжить.
Душа поета – наче камертон,
Усе, що було, – це наче сон.
Душа поета в щасті і біді,
Вона у Всесвіті і з нами на землі.
Всі почуття крізь серце перейдуть,
Піснями і поемами у збірниках будуть.
Усе, що очі бачили, серце пережило,
З минулого в майбутнє в житті все пройшло.
Поет живе з надією і вірою в душі,
Життя усе в гармонію сплітає на землі.
Веселкою побачимо всі наші почуття,
Із мріями і казками підемо в нове життя.
Усього пульс вимірює, із чим живе народ,
Талант свій не розмінює, не хоче позолот.
Усе, що ним написано, залишиться з людьми,
Все бачене й немислиме на роки і віки.

Василію Сліпаку

Промайнуло життя, наче спалах,
І понеслось зіркою в вись,
В пантеоні героїв – ти в лавах,
Із небес на народ наш дивись.

Ти мистецтвом був завжди осяжним,
Своїм співом ти світ чарував,
У житті – був українцем,
Світ любові ти нам дарував.

А на сцені усі тебе знали:
І Ла Скала, і Відень, й Брюссель,
Як митця тебе поважали,
У натхненні був кожен твій день.

Та орда зазіхнула на землю,
На святу Україну-Русь,
І у бій повело тебе серце,
Ти сказав: «І я теж озовусь!».

Ти боровся із ворогом лютим,
Захистив Україну свою
І героєм загинув,
Переміг у кривавім бою.

Хай горить твоя зірка у небі
І твій подвиг із нами буде,
Твої пісні несуться, як лебеді,
А душа поміж нами живе.

Щедрий вечір

Щедрий, щедрий вечір
Йде із краю в край
І дарує світлу радість,
Нас несе у рай.
І веде в чарівні далі,
Де зорі горять,
І засвідчує у душах
Божу Благодать.
Щедрий, самий добрий
Вечір йде до нас
І зоря в небі сіяє –
Це вечері час.
Всі радіють, прославляють
Послання Христа,
Із вертепом заспівають,
Іде коляда.
Щедрий вечір завітає
До кожного з нас
І зорями засіває,
Привітає вас.
В Щедрий вечір побажаєм
Вам гараздів, щастя і добра,
І здоров'я вам міцного,
Щоб сім'я цвіла.
Україна колядує
І вітає всіх,
Бо Христос вже ся рождає,
Хай радіє світ!

На Покрову

І на Покрову ми згадаємо
Всіх славних воїнів УПА –
Вони на подвиг надихають
І в нас продовжують життя.
Крізь час до нас іде звертання,
Щоб Україну берегли,
Здійснилось щире їх бажання:
Ми прапор гідно понесли.
Вони – нескорені герої,
Є завжди прикладом для нас,
Народу втримали устої,
Щоби прийшов цей світлий час.
Тепер зросли нові герої,
Які Вкраїну бережуть,
А воїни будуть у строї –
Вони в історії живуть.
Тож подвигу ми поклонімся,
Віддаймо шану їм сповна,
За душі їхні помолімся,
Щоб слава жила їх – в віках!

Гуцульщино, коханий краю,
Гуцульщино, ти гордість і краса,
Гуцульщино, тебе я в серці маю,
Є незбагненою твоя душа.

Гуцульщино, неповторна земле,
Духмяні полонини і гаї.
Куди б не йшли ви, не знайдете, певне,
Карпати – сині гори чарівні.

Гуцульщина в казках і легендах,
У співанках і музиці трембіт...
Хто бачив – буде в серці нести
Цей світ невідомих твоїх орбіт.

Гуцульщина... І груди стрепенуться,
Величне слово – ще малим почув,
В чужих краях ти едельвейсом снишся,
Хто тут побачив світ – тебе він не забув.

Чугайстровий казковий краю,
У звичаях, традиціях живеш.
Гуцульщино, тебе я прославляю!
Гуцульщино, ти всіх у гості ждеш.

Такий прекрасний і святковий день,
Він в кожному серці і в кожному з імен.
Цей день, який народ наш наближав,
День Незалежності нам Гімном прозвучав.

День Незалежності – це гідність наша й честь,
Вітає трудівник нас і митець...
День Незалежності у серці і в душі –
Найкращий день у нас в календарі.

Нехай цей день об'єднає всіх нас,
Нехай любові й миру вже настане час!
Ми душі і серця з'єднаємо усі –
Всі українці на усій землі.

Хай наша пісня радісно звучить
І серце так від щастя нам щемить,
Любов і радість прийде в кожен дім,
Благословення Боже буде в домі тім!
Здоров'я, успіхів, наснаги і добра,
А Україні – слави на многії літа!

Присвята ОУЖ

Вдалині від дому,
Від України й батьків,
Все для Вас тут було нове,
Не цурались своїх почуттів.
За домом душа сумувала,
За світанками в ріднім краю,
Залишились назавжди, не знали
У далекім незнанім краю.
І любов у Вас була, й розлуки,
І сім'я, і діти росли,
І щастя, й сумління муки,
Гаразди й печалі були.
Але з Вами Україна була
В вишиванках, віршах, піснях...
І вже ближчою стала чужина
У гарячих жіночих серцях.
По світу несли українки
Свою радість, любов і добро,
Віддавали душі частинку...
Там, де Ви, весна і тепло.

Старий і новий Лондон – два в одному,
Сплелись в гармонію одну,
І хмарочоси зі скла й бетону
Спостерігають за життям внизу.
А там внизу життя вирує,
У вуличках вузьких – живий потік,
А Лондон усе бачить і все чує,
Життя вирує з віку у вік.
Дива архітектури видно всюди,
Роки з віками тут сплелись,
Багатство й розкіш бачать люди,
А на околицях всі нації злились.
Багатогранний, архаїчний,
Він динамічно в майбуття іде,
В культурі є містично-прозаїчний
І вірить, що ідеї світу шле.
У політичній грі є незбагненний,
Нав'язує всім бачення своє,
Фінансово є він незалежний,
Збагачується, бо бере чуже.
Тепер об'єднує у собі всі культури,
Всі барви мов і кольорів,
І хоче, щоб побачили старинні мури,
Як Вавилонська башта засіяє в нім.

Україна просить миру, просить тишини:
«Примиріться, – всім вам каже, – дочки і сини.
Вона вам найкраще дала: землю і життя,
Вона нас усіх ростила, мати нам свята.
Подивіться в небо синє і підіть в степи,
Ви послухайте, співають в лузі вам птахи.
Ви підіть в далекі гори, в сонячні поля...
Я усіх вас приголублю, як мати дитя.
Не сваріться, діти мої, у мирі живіть,
Подружіться, усі люди, і в гості ходіть.
Щоб була щаслива доля в кожного із вас,
Щоб любов була із вами й Божа Благодать.
Тож живіть усі щасливо, зичу всім добра,
Щоб були ви всі здорові, благі вам літа!».
Не засмучуйте ви неньку, в вас вона одна,
Україна в нас єдина, рідна і свята!

І завоювала з піснею Росію,
Підкорювала з піснею вона,
Народжувала з піснею й вмирала.
Із піснею жила завжди душа.
Росія – це не Русь, вона забула
Слов'янські принципи, слов'янські імена,
Земля батьків усе пережила,
Тепер живуть тут інші племена.
Росіє, ти – не Русь, ти схаменися!
Імперські принципи ведуть тебе у бій...
Росія, скоро сколихнеться,
Народ гудітиме, як рій.
Народ, як завжди, переможе,
Відродиться серед братів-слов'ян,
Обманом огорнутись вже не зможе,
Народ очиститься від всіх болючих ран.
І ось тоді слов'яни всі зберуться,
Відродять Батьківщину – славному Русь,
Боги із неба посміхнуться,
Народи славно заживуть.

Весь світ одягнувся в вишиванку –
Різнобарвну, радісну, святу.
Наче квіти, розцвіли всі зранку,
Дарували нам свою красу.
В Лондоні, Мадриді, Римі,
Токіо, Нью-Йорку і Москві –
В вишиванках йдуть по всій планеті,
Українці є на всій Землі.
Вишиванка – Всесвіту імення,
Стала упізнавана навкруг,
В вишиванку ми вплели натхнення
І всміхнеться в вишиванці друг.
Вишиванка в Голлівуді і в театрі,
В перших модниць барви чарівні,
В вишиванках прості люди й знані –
Це наш символ миру на землі.

Думки летять нестримною рікою –
Веселі, радісні, рухливі, запальні...
Неначе хтось всесильною рукою
Збирає їх у вірші і пісні.
Думки, неначе бджоли,
Збирають мед й несуть нектар.
Думки впрягаються, як коні,
Щоби здійснився бажання дар.
Думки летять без відпочинку,
Несуть в незвідані краї...
Прощаєм, здійснюємо вчинки –
Прекрасні, неповторні, чарівні.

Усе на землі вже бачили і чули,
 І предки на Мілгард вже прибули,
 В гармонії жили у Всесвіті цім,
 Любов дарували народам усім.
 Пройшли ті часи, понеслися у даль,
 Майбутні не знали, та все ж таки жаль,
 Нам жаль, що втратили ми,
 Не знали, не вмiли, не зберегли.

Наука забута живе на землі
 У книгах, які зберегли мудреці,
 У звичаях давніх, які iще є,
 В піснях і у мові, що в серці живе.
 Забули, розсіяли все,
 Змішали із грішним найкраще, святе,
 Пустили у хату своїх ворогів –
 Тепер ми мандруєм до інших країв.

Згуртуймося, браття, усі ми – народ,
 Почистимо дім свій, країну, город.
 Згадаймо науку, що дали батьки,
 Бо ми – українці, всі дочки, сини.
 Відродимо віру – найкращу, святу,
 Збудуєм державу величну й міцну,
 Покажем народам усім на землі,
 Що діти Сварога здорові, живі.
 Бо ми всім даруєм найкраще, що є,
 Любов, що у кожного в серці живе,
 Надію і віру у Бога-Творця
 І радість, і щастя, яке без кінця.

Де є степи розлогі,
Дерикони навкруг,
Там за скривджені доли
Став військовий редут.
Йде війна за свободу
І за гідність свою,
Ще нема перемоги –
Землю ділять мою.
Так підступно і підло
Все прикрила брехня.
Засіяло нам сонце –
Йде війна за життя.
Ми відстоїмо свободу,
Ми відстоїмо честь!
Згине ворог, ми знаєм,
Ну й нехай йому грець!
З нами правда і віра,
З нами совість встає,
Буде кожному міра,
Суд на кожного жде.

А бій тримає легіон,
Стоїть на смерть,
І рветься ворожий батальйон
В пекельну круговерть.
Зоря на небі зайнялась
І ніч ступа,
Рука квапливо піднялась,
Йде темнота.
Сторожові всі на чеку,
За нами ліс,
Домівки, рідні і батьки,
І край, де ріс.
За нами матері стоять,
Нас бережуть
І молять Господа, не сплять,
На смерть не віддадуть.
Війна усюди на землі,
Де ми живем,
На смерть ідуть, скажіть мені:
Ми не помрем?
І серце б'ється в унісон,
Шепоче ніч,
Пригорне всіх вона солдат
І зорі віч-на-віч.
Серця гарячі, молоді –
Їм лиш любить,
Пізнати той щасливий час,
Любові мить.
Вам жити на оцій землі
Із роду в рід,
За вас благають матері,
Бо ви у них одні.
Пройде і ця пекельна ніч
І сонце засія,
Ворог відчув всю вашу міць,
Бо з вами Бог
І батьківська земля.

П еро записує думки,
Думки на білому папері,
Які шикуються в рядки,
Слушні, величні і веселі.

А муза тихо спогляда,
Даруючи лише наснагу.
І чиста Господа іскра
Дає душі любов й відвагу.

І родяться рядки нові,
Рядки, які ідуть від серця в серце,
Це сонця промені ясні,
Як струни чистого джерельця.

Ці струни, що несуть любов,
Ці струни радості і віри,
Ці струни від самих основ,
Ці струни, що несуть до мрії.

Пишіть, хай Господь помага,
Веде вас по життю надія,
Хай слово всіх нас воскреса
І розправляє крила мрія!

Цініть усіх, хто поруч є,
Підтримає, дасть руку,
У кого в грудях серце б'є,
Це дружби запорука.

Цініть і дякуйте ви їм,
Хто у важку годину,
Наперекір докорам всім,
Дає душі частину.

Цініть за слово і тепло,
Підтримку і пораду.
Цініть за те, що вже було,
Цініть і шліть подяку.

За вірність, посмішку очей,
За те, що розуміють,
І дні з недоспаних ночей
Теплом в житті повинють.

Цініть хвилини, кожна мить,
В житті усе важливе,
Серце від щастя хай щемить,
З друзями все можливо.

І в даль із клином журавлиним
Лечу з думками в рідний край,
Там, де тепло, вони полинуть
І ми несемось з ними в даль.

Летіть велично, наші птахи,
Летіть за обрій, в небокрай,
Від рідних місць, від своєї хати,
З землі, де сонячний розмай.

Летіть і забирайте осінь,
Красу небачену землі,
У небі є осіння просінь
І журавлиний клич душі.

О журавлі, несіть на крилах
В далекий край тепло землі.
Летіти з вами нам не в силах,
Летіть щасливо, журавлі.

А ми у небо журавлями
З весною вернемося в край,
Зустрінемося із батьками,
Дітей, Україно, зустрічай!

Небесній Сотні

Немає їх тепер вже з нами,
Вони із вітром, з небом і птахами.
Вони із вічності із неба споглядають,
Вони із нами і все бачать, і все знають.

Майдан завжди буде із ними,
Вони героями вже стали неземними.
І небеса до себе їх прийняли,
І хочуть, щоби їх люди пам'ятали.

За Україну вони голови поклали,
А на Майдані вони нас всіх захищали,
Любов свою і вірність Україні,
За нашу віру і прекрасні мрії.

І страх вони уже перемогли,
На барикади і під кулі йшли,
Щоби майбутнє було для дітей,
Були в борні за нас, як Прометей.

Ми перед ними голови схиляєм.
Ми їх шануєм, їх ми поважаєм,
Вони у пам'яті народу назавжди,
З небес вони нас будуть завжди берегти.

А досвід весь і є життєвим,
Де, як на полотні, усе наше життя,
Усе, що було не значним, миттєвим,
В альбомі стало віхами буття.

Усе переплелось, як радісні узори,
Що вишило все наше життя.
І всі сумні, і радісні дороги
Нам будували щастя без кінця.

Усе було: правителі, держави
І незабутні зустрічі були,
І ми навчались світ пізнавати,
Шторми й хвилі нас життям несли.

Життя є наш великий вчитель,
Впливає досвід, як безцінний дар,
І Ангел береже, як лицар,
Любов тримає у наших серці жар.

І досвід ми даємо дітям,
Як компас, що веде у майбуття.
І для сім'ї є насолода й втіха,
Що досвід нам продовжує життя.

Хай Бог дарує всім натхнення,
Натхнення, як щасливий день,
Щоб було всім благословення
І дар дзвенів за обрій ген.

Хай Бог ввійде у кожне серце,
Щоб повнилось воно добром!
Любов була – чисте джерельце,
Обняла радості крилом.

Щоб кожен радувався світу,
Щоб совість була, як суддя.
І вдячність Богу всіх без ліку,
Щоб всі злились в єдине «Я».

Відкрийте світ у себе в серці,
Відкрийте Всесвіт у душі,
Будьмо щирі і відверті,
Живім у мирі на землі.

А у горах живуть
Всі легенди з казками,
Вони нас поведуть
У минуле стежками.
І розкажуть про те,
Що давно вже було:
Про життя чарівне,
Яке в щасті жило.
Як любов тут цвіла
І по горах ходила,
Юність й радість була,
Що серця полонила.
Потічки чули все,
А смереки мовчали,
Тільки вітер співав,
Гори все розказали.

Крутиться, крутиться жовтий лист,
Вітер танцює свій танець твіст,
Падає дощ на дерева сумні,
Хмарами йдуть вже осінні дні.

Як живеш, де гуляш ти?
Радість у серце своє впусти,
Осені сум подаруй ти свій,
Спогади вітром усі розвій.

Вітер колише віти дерев,
Ми серед осені вже тепер,
День клопотаннями нам прийде,
Тінню вчорашнього упаде.

І над водою, як міражі,
Зникнуть в тумані осінні дні,
І задрімає уже земля,
Жовтою ковдрою все застеля.

Крутиться, крутиться жовтий листок,
Нашої осені щастя квіток.
Ми помандруємо до весни
Через морози й снігів зими.

Червона рута об'єднає Україну,
Пшеничним перевеслом постає,
І заспіває пісню вся країна,
І нині ще співає і цвіте.

Червона рута – красна квітка,
Вона розквітла у душі.
Червона рута завжди квітне
І стала символом землі.

Вона вогнем нам запалала,
Зігріла всіх своїм теплом.
Червона рута засіяла
І стала радістю й добром.

Тож заспіваймо, друзі, разом,
Щоб небо чуло й цілий світ
І стала нам дороговказом,
Щоб розквітав український цвіт.

У співі душі поєднаймо,
Хай щастям повниться земля
І Україну прославляймо –
Вона найкраща і свята!

Ми вірим, надіємся, ждем,
Ми радість і щастя
Всім людям несем.
З усмішки почнеться
Хай кожен ваш день,
В душі озветься
Передзвоном пісень.
Даруйте ви людям
Любов і добро,
Щоб в віри у світі
Було торжество.
Надія вела вас
Завжди до мети,
Любов між людьми
Будувала мости.
Даруйте ви радість
Зустрічним завжди,
Щоб в радості
Люди веселі жили.
Щоб храм у душі,
Що ви возвели,
Із Богом єднав
І роки щасливі усі в вас були.

А що минуле? – тільки спомин...
Було, було, та вже пройшло.
А що минуле, щастя промінь,
А в серці – шум... Невже було?

Минуле прилітає, як птиця,
Приходить іноді вві сні,
Це серця радості криниця,
Де були роки молоді.

Минуле минуло, чи треба?
Хай пам'ять нам все береже!
Коли у серця є потреба,
В минуле пам'ять поведе.

Зашуміли ясени у старої хати,
Це вернулися сини до своєї мами.
Вони вернулися туди, де колись родились,
Де малими ще були, де Богу молились.

Зашуміли ясени, вже повиростали,
Розлетілися сини, вже дорослі стали.
До батьків вони давно звістки не давали,
Повернулися в село, на подвір'ї стали.

Та ніхто їх не стріча,
На подвір'ї пусто,
Де їх матінка стара?
В жилах кров загусла.

Стало сумно на душі:
Сльози покотились...
Найдорожчі на землі,
Ми без Вас лишилися.

І зайшли в батьківській дім,
Образи стрічають,
Тільки сумно в домі тім,
Вже батьків немає.

Відійшли уже батьки
В вирій з журавлями,
Поросли їхні стежки
Всюди бур'янами.

Тільки сльози на очах
І смуток у серці,
Загубилися в світах...
Як це горе нести?

Чорна смуга пролягла,
Стала поміж нами.
Чи це карта так лягла
Чорними нитками?

Хмари вітром піднялись,
Грозовими стали,
Зупинилась щастя мить, –
Небеса сказали.

Доля нам урок дає,
Лічить наші рани,
Радість з сонечком встає
Миром поміж нами.

Відлітайте, хмари всі
Грозові з дощами.
Хай прийдуть щасливі дні
Літніми ночами!

Щоб не було бурь в житті,
Паруси не рвало,
Щоб були весняні дні
І любов ласкала.

Хай ласкає нас життя
Заквітчаним садом
І не буде вороття
Бурям, де ми разом.

Вишиванка, моя вишиванка,
Це є спогад про сонячні ранки,
Що минули, як швидка ріка,
А узори – дороги життя.

Вишиванка любов'ю стрічає,
Вона радістю завжди в душі,
Вишиванка багато так знає:
Наші світлі й сумні наші дні.

Оберіг – чистий, світлий і рідний,
Що завжди і усюди беріг.
Це про маму спогад є світлий,
На батьківський приводить поріг.

І вона є найкращим дарунком,
Що дорожчий за рубін чи алмаз,
Світлий день спозаранку
І майбутнього дороговказ.

А літо наше догора
І вечори уже осінні,
Лишилось в серці ще тепло,
Веселі дні такі привітні.

Вже і вишня наша відцвіта,
І поле повниться житами,
Там радості тече ріка
Між наших років берегами.

Із днів, заплетених в роки,
Що в пам'яті, як у альбомі,
Ми біди й радості несли
І злагоду тримали в домі.

А трави скошені лежать,
Вони пахучі і духмяні,
А дні наші біжать,
Як літа вечори рум'яні.

А сінокоси знов ведуть
В дитинства дні такі щасливі,
Теплом батьківським віддадуть,
Де були юні ми й щасливі.

Ми – незалежні українці,
Ми – незалежні у душі,
Ми всі родились в Україні,
На світлій, радісній землі.

Ми вільні силою і духом,
Ми з Богом в Всесвіті на ти,
Земля про славу повна слухом,
Бо славу й гордість ми несли.

Ми незалежні і єдині,
Ми щастям повним всі серця,
У пісні й жарті величини,
Ми духом повнимо життя.

Де українці – радість й щастя,
Де українці – позитив,
Нам, українцям, все удасться,
Для добрих справ нас Бог створив.

І наша мова – ключ до неба,
Бо ми в гармонії живем.
Нам щастя більшого не треба,
Натхнення ми усім несе.

Тож веселіться, люди добрі,
З днем Незалежності усіх!
Ви – мудрі, радісні, хоробрі,
Просім, щоб Бог завжди беріг.

Жебрак

Сумно і холодно, падає сніг,
Тихо навкруг... Місто спить.
Лиш жебрак не приліг,
Дім з картону стоїть.

І душа самотня там уже спочива,
Як живе́ться йому, чи його хтось спита?
Серед помпезних вогнів і вітрин
Спить людина без ліжка й перин.

Зранку встане, збере майно,
Плечак і сумка – більш не треба ніщо.
І споглядатиме рух, суєту
І невгамовну людську ріку.

Хтось дасть монету,
Хтось – хліба шматок,
Більшість пройде,
Пробіжить крізь місток,
Наче все у тумані,
На очах лиш морок.

Все споглядає, неначе мудрець,
Він без емоцій, надій, майбуття.
І все обдумує, має терпець,
Він збагнув глибину життя
І став святим, пізнав буття.

Йордан іде, всі зустрічайте
І Водохреща ви вітайте.
Співає небо «Осанну»,
Христос Хрещається
У водах Йордану!

Води Йорданські нас очищають,
В важку хвилину допомагають.
Лікує завжди вода свята
І тіло чисте стає й душа.

Йорданські води – велике диво,
На Водохреща чудо стається:
Земля очиститься, нам посміхнеться,
Христос в Йордані нині хреститься.

Христос Хрещається, землю вмиває,
Душу любов'ю всім наповняє,
Радість й надію людям несе,
Віру в майбутнє усім нам дає.

Христос хрестився, люди радіють,
Душу очистять, всі розуміють,
Серце наповнять усі добротою,
Христос Хрещається святою водою.

Христос хрестився, Україно,
Свята Господня ти, вершино,
Хай гояться всі твої рани,
Ми українці – Бог завжди з нами!

Йорданські води зійшли на землю,
Вода очистить, радість поверне.
Щоб вас не брали біди й хвороби,
Вмийтесь водою, Бог пошле вроду.

Мелодія чарівна пастушка,
Яка, як струни серця, гомінка,
Весела і тривожна, і сумна,
Яка з душі ту музику взяла.

Мелодія, яка неслась у далі
І всі почули юнака печалі.
Смереки з вітром пастушку співали,
Звірята з квітами в таночку закружляли.

Мелодія понеслась понад плаєм,
Струмок в цимбали грав розмаєм,
Підспівував пташиний хор,
Душі ця музика торкнулася основ.

А пастушок все на сопілці грав,
Він в цю мелодію любов свою всю вклав,
Щоб неслася мелодія із гір
І мовила: кохаю, ти повір!

Щоб Ксеня чула, як пала душа,
Щоб чарувала Ксеню ця краса.
Трембітою лунало серед гір:
Я так люблю, кохана, мені вір!

Хай ця мелодія буде для двох сердець,
Несеться через гори навпростець,
Щоб кожен чув мелодію душі,
Яка завжди живе в тобі й мені.

З днем Незалежності, Україно,
Моя земля, моя родино!
Благословляють небеса,
Бажають щастя й добра.

З днем Незалежності во віки,
Тобі на світі цьому жити
І дарувати нам надію,
Що будем разом ми – я вірю.

З днем Незалежності вітаю!
Про це ми в світі пам'ятаєм,
Хоч розлетілися світами,
Ти в серці будеш завжди з нами.

З днем Незалежності вам, люди,
Щоб пам'ятали ви усюди
Про Україну, що єдина,
Яка прекрасна й незборима.

І Незалежності нам всім,
Щоб був квітучим кожен дім,
Щоб були завжди ми вродливі,
Здорові, радісні, щасливі.

І шану грішникам віддаймо,
Які не відають гріха.
За них молімся і навчаймо,
У них живе людська душа.

Вони не відають, що творять,
Вони осліплені ідуть
І спокою вони не знають,
Куди дороги їх ведуть.

Та тільки Господу відомо,
Що кожний творить на землі.
Чи каяття для них знайоме
І чим наповнені їх дні?

Вони засліплені свідомо,
Їхні думки униз ведуть,
Чи знають, їм вернеться знову
Все те, що у людей беруть.

Така у них, напевно, доля:
Добро від каяття прийде,
Бог шанс дає, напружте волю –
Всміхнеться Бог й життя нове.

Знову приїхав туди, де пройшла моя юність,
Де дитинство загубилось в горах,
Де по вулиці йду, велич і мудрість,
Що у серці зберіг, все у книзі-літах.

Тут усе, як було: гори сині далекі,
Прут пісню свою співа,
Край будинку поселились лелеки
І джерельна вода в юність знов поверта.

Ця краса неземна серце завжди чарує,
По дорогах крутих ми ішли до вершин.
Прохолода лісів чистий подих дарує
На світлинах старих, де я бігав малим.

А роки так летять водоспадом ігримим,
Роки наші несуться на крилах пісень.
І життя, що було, стає добрим і чистим,
А світанок веде у найкращий наш день.

Рідний край сниться поглядом неба,
Ягід стиглих в лісах.
Рідний край і душі слів не треба,
Ти величний і вічний у легендах й піснях.

Нескінченні дороги,
Поїзди кудись мчать
І машини, машини,
Наче воїнів рать.

Люди в справах життєвих
На узбіччі доріг,
Ради вигід миттєвих...
В чому сутності біг?

В небо дивляться вікна,
Небочоси навкруг,
А людина все мітить
В незавершений круг.

Спалахнуть в небі зорі,
Їхне світло сія,
Ліхтарі золотяться,
День вночі ожива.

Невгамовний мурашник
Все вирує, бурлить,
А земля із зірками
У незвідане мчить.

Даліч

Коледжу на 400-ліття

І ювілей великий, славний
 Ми зустрічаємо усі,
 Сьогодні коледж наш прекрасний
 Всі славлять: учні й вчителі.
 Неслись роки, неслись століття,
 Життя мінялось на землі,
 Та з покоління в покоління
 Ти був, як світоч на землі.
 Ти відкривав нові таланти,
 Учив ремеслам і знанням,
 Із стін твоїх ішли солдати
 І слава їм – землі борцям.
 Життя несло невпинно, стрімко,
 Прогрес нам нове відкривав,
 І учні твої несли гідно
 Престиж, який ти завжди зберігав.
 Тож розквітай, наш славний коледж,
 І будь на вістрі всіх подій.
 Нехай приходить нова молодь,
 Веди в прекрасний світ надій!

А ми уже давно не діти,
 Та серцю хочеться тепла,
 Душа не хоче розуміти,
 Що осені іде пора.

А ми ще хочемо любові,
 Душа у нас ще молода...
 Горять у небі наші зорі,
 Веде дорога нас життя.

Життя події, що промчались,
Життя, що неслося крізь час,
Життя... А ми навчали і навчались,
Життя дано для кожного із нас.

На перехресті долі й часу,
На станціях всього буття,
Ми йшли із класу і до класу,
Радіти дням до забуття.

Життя – воно жар-птиця,
Життя у кожного свій зміст,
Життя нам Господом дається,
Це у майбутнє є наш міст.

А ми жили на зламі часу,
На зламі років і подій,
Ми бачимо дорогу нашу,
Нас ніс життєвий буревій.

Та, не зважаючи на терни,
Ми все ж несемся до зірок.
Душа так хоче нас повести
У світ до щастя і казок.

Туди, де душі чисті,
Де Бог, де радість і любов,
Туди, де є блаженні вісті,
Де нас чекають знов і знов.

Ця мить для переходу в вічність,
Що дарувала нам життя.
Не завжди зрозуміла дійсність,
Яка веде у майбуття.

Ця мить, а нам здається – вічність,
Події і земне буття:
Брехня і зради, люта підлість,
Де радості тече ріка.

Ця мить, яка життям зоветься,
Ця мить, що нам дає урок,
Ця мить у вічність увірветься
І ми до істини ще зробим один крок.

Ця мить між завтрашнім й вчорашнім,
Ця мить між вічністю і забуттям.
Життя – воно прекрасне
Між насолодою і каяттям.

Навчимося і цінуймо мить,
Усе, що нам життя подарувало.
Від почуттів хай серце защемить,
Це пам'ять все на плівку Всесвіту писала.

На могилі твоїй
Буду я сповідатись,
Як без тебе прожив,
Як сьогодні живу.

На могилі твоїй
Буду я сподіватись,
Що почує душа,
Стрепенеться вона.

Все пройшло, пролетіло з роками
І страждання, і болі, й жалі,
Все пройшло крутими стежками,
По життю ми ідемо самі.

Ти прожив, Бог розсудить
І воздасть за добро і гріхи,
Замість тебе життя мене учить,
А між нами безмежні віхи.

На могилі твоїй – сине небо і гори
І уже позабулись гріхи.
Ти ніколи не звав мене: «Сину!»,
Піклування твого не було.

Я прийшов до твоєї могили,
Помолився, свічу запалив.
Ми не бачились, поруч ми жили,
Чим я, батьку, тобі завинив?

Ми славим воїнів УПА –
Сміливих, гордих,
Вони не зрадили ім'я,
Ми їх шануєм подвиг.
Вони боролись до кінця,
До перемоги,
І почесні їм до лица,
Вони – герої!
Вони боролися за нас,
За нашу долю,
І вірили, настане час –
Всміхнеться воля.
І буде вільною земля,
Настане щастя.
На рідній, батьківській землі
За все віддасться.

Найперше було СЛОВО,
Воно було Величне і Вагоме,
Воно було у серці і душі,
Найперше слово БОГ – написано в письмі.

Його завжди у серці бережем,
Із ним ми по життю ідем.
Це слово в помислах й ділах,
Воно витає, як у небі птах.

Це слово – Всесвіт весь,
Щоденне «дай нам днесь».
Воно основа всіх основ,
Це слово звільнює з оков.

Ми кожну мить із ним живем,
Ми з ним лягаєм і встаєм,
До нього ми звертаємось завжди
І просим – нас убережи.

І восхваляємо – несемось до небес,
В цім слові кожен з нас Воскрес.
Воно Любов, Надія й Доброта,
І Віра від початку без кінця.

Це слово з вуст в уста іде,
Воно у кожному із нас живе.
Вклонімся і подякуєм йому,
БОГ є основа із основ всьому.

Запалала осінь барвами навкруг

Запалала осінь барвами навкруг,
Радістю заповнився ліс, діброва й луг.
Зазвучала барвами осінь золота,
Чарівна симфонія радує серця.

Осінь з нами ділиться щедрістю садів,
Грається і міниться розмаїттям днів.
Вже тумани стеляться білим рушником,
Літо вже не вернеться зеленим лучком.

Осені радієм ми, ждем ще теплих днів
І зими чекаємо, наче віщих снів.
Все в житті міняється: літо в осінь йде,
Молодість вертається – дідусь внука жде.

Осінь, ти неперевершена,
Радість й сум несеш,
Ще не все завершено,
Віру із надією всім ти нам даєш.

Осінь барвами нас чарує,
Осипає золотом листя свого,
Заколисує, вітром співає
І туманом дарує тепло.

Осінь радісна і тривожна,
Неповторна, як кожна мить,
Щедра, радісна, невтомна,
У нездійсненні мрії мчить.

Осінні барви уже зникають,
Небо дощ посилає щодня
І зими вже усі чекають
У тривозі, як судного дня.

Сьогодні в нашій школі свято,
Сьогодні день народження прийшов,
Вітань від учнів буде так багато,
Скільки в житті всього було.

Із днем народження тебе щиро вітаєм
І зичим миру, радості, добра.
Нехай нові таланти виростають
І ця традиція триває без кінця!

Вітаєм вчителів, що нас учили,
Які вели нас у величний світ знання,
Ми розвивались і творили,
І увійшли в прекрасний світ – життя.

Нехай це свято буде завжди з нами,
Його в серцях своїх ми збережемо,
Ми не прощаємося з вами
І нових зустрічей із вами ждемо.

А школі зичимо, щоб завжди розцвітала
І зустрічала нових школярів,
Щоби дорога в школу завжди звала
І учні двері відкривали
в країну задумів і мрій.

Наче все вже розказано,
Наче бачили все.
І того, що побачимо,
Не сприймаємо вже.

Ми заплутались в дійсності:
Павутина навкруг,
Інтернет із новинами
Нам зав'язує круг.

А реальність показує –
Світ не має границь.
Віртуальність нав'язує
Світ небачених лиць.

І тікають від дійсності
В файли, кліки, веб-сайт,
У незвідані вічності,
В тимчасовий свій хайп.

Вийти з мороку цього
Просить Всесвіт щодня,
Казку шле знову й знов,
Що не має кінця.

Лондонському собору Пресвятої Марії Скитальської родини

Урочисто, велично, святково
Нині в храмі – у нас торжество,
Віродилася віра тут знову,
Наче вчора усе це було.
Шістдесят уже років минуло,
Шістдесят уже років і зим.
Шістдесят – пригадалось минуле,
Естафету дамо молодим.
А собор бачив лордів і перів,
Був у центрі міста й життя,
Українська молитва воскресла,
Українці ідуть в майбуття.
Хай єднаються душі в молитві
І єднає собор нас усіх!
Божим духом ми завжди натхненні,
Всім здоров'я – у мирі й любові
І блаженним всім многая літ!

На перехресті часу,
Перетині подій
Не помічаєм часто
Людей і наших мрій.

Несемось кораблями
Ми хвилями життя
І часто поміж нами
Є гори забуття.

Машина часу мчиться,
Несеться в майбуття
І тільки сном присниться
Усе наше буття.

У безконечнім русі
Крізь простір і крізь час,
В піднесеному дусі
Частинка Бога в нас.

І Всесвіт, наче море, –
Таємний, чарівний.
У радості і горі
Життя – чарівна мить.

Володимиру Луциві

Життя наповнене по вінця,
З прожитих днів – світлі промінця.
Із мандрів, зустрічей, концертів
У пам'яті ніщо не стерто.

Життя наповнене піснями,
Які будуть завжди із нами.
На різних мовах під бандуру
Про Україну – світла дума.

Життя наповнене талантом,
Закалене життєвим гартком,
Життя – заради майбуття,
В служінні вічності буття.

Усе любов'ю обігріте,
Людським обрамленням сповите,
Гармонія від До до Ля
І доля – то саме життя.

Щедрий вечір, щедрий вечір
Йде по всій землі,
Розсипає радість й втіху
Нашій дітворі.
І дарує віру людям
В Боже торжество.
І Різдво всі зустрічайте,
Свято вже прийшло.
Щедрий вечір зустрічайте
Співом і теплом
І гостей ви пригощайте
За своїм столом.
І з любов'ю прославляйте
В коляді Христа,
І несіть ви світлу радість,
Що зоря зійшла.
Йде вертеп із хати в хату,
Із двора у двір
І дарує людям радість –
Щастю ти повір!
Посміхніться, люди добрі,
Ви в цю світлу мить.
Хай любов'ю ваше серце
Й радістю щемить!
Хай іде від серця в серце
Радість і добро,
Щоб у цей прекрасний вечір
Вам усім везло!
І у цей чарівний вечір
Засія зоря.
Хай буде з усіма вами
Боже немовля!

Я молюся Богу, молюсь я Творцю
І прошу прощення за все, що творю.
Радію я щиро за те, що здійснив,
За віру, надію, за тих, що люблю.
І вдячний батькам, що у світі живу,
Творцю – за життя і що хрест свій несу.
Прошу, щоб воля здійснилась Його,
Щоб жила любов і згинуло зло.
Щоб люди лишались завжди людьми,
Щоб мир панував і не було війни.
І все, що створили, то несли Творцю,
А Всесвіт ласкав, натхнення
давав хліборобу й митцю.
Нехай нас молитва усіх береже,
А Господь любов нам і радість дає!

В віковічені в камені,
В пам'яті бережуть,
В них є сонячні промені,
В них велична є суть.

Це історія видима,
Без обману, як є,
Це будинки із каменю
І життя в них живе.

А їх душа заворожує,
Велич бачимо ми,
А мистецтво запрошує
У цей храм увійти.

Тут майстерність нас радує,
Бачим велич і міць,
Тільки час нам нагадує
Весь альбом їхніх лиць.

Пережили і бачили
Лиця різні вони,
Непомітно нам радили,
Щоб в любові жили.

Ця гармонія Всесвіту,
Все в одно тут сплелось,
І сонати Бетховена
із картинами Реріха
Понесуть нас увисьь.

Із любов'ю і натхненням
Ми живем щодня
І Творця благословення
Нам допомага.

Ми радієм, ми працюєм
На славу батькам
І утоми ми не знаєм –
Все до снаги нам.

Україну ми прославим
На усі віки
І усім ми вже докажем,
Що ми – козаки.

То ж здоров'я, українці,
Щастя і добра!
Ними повниться по вінця
Серце і душа.

А слово рідне – наче криця,
Воно, як шабля, блискавиця,
Воно з любові і добра,
Це частка Всесвіту сама.

Це слово Бог нам дарував,
У слові все життя зібрав,
Навчив цим словом володіти
І знати – чиї ми всі діти.

А слово наше – зброя,
У нас із ним є правда своя,
Із ним сміємося і плачем,
Усе в житті ми словом значим.

Нам слово від народження знайоме,
Воно Величне і Вагоме,
Воно з народження до тризни,
Воно є стяг – форпост Вітчизни.

І відчуваєм, що ми люди,
І Бог, і небо не забуде.
Допоки будемо вкраїнці,
Любов'ю сповнені по вінця.

А ми родились на землі,
Батьки тут й прадіди жили,
Традиції і мову берегли,
І нам у спадок віддали.

Любім Україну – свою мову
І нашу землю неозору.
Піснями, музикою, сміхом
Славім життя ми вік за віком.

Задушні дні, задушні дні,
Це вогник свічки на вікні
І ми до них у гості йдем,
Слова любові їм несем.

Задушні дні, задушні дні,
Вони холодні і сумні.
Осені сльози – це дощі
І спокій змученій душі.

Задушні дні, задушні дні,
Молитви, свічки, наша пам'ять.
І син, і внук рідних пом'януть,
Вони сьогодні не одні в задушні дні.

Задушні дні, задушні дні,
Ми в цьому світі не одні,
Це дні дідів, які жили,
Які у вирій відійшли.

Задушні дні, задушні дні,
У радості і у біді
Молитись будемо за вас,
Завжди ви з нами, повсякчас.

Душа з душею гомонить
І свічка спомином горить,
Звучать неказані слова:
«Храни їх, Бог і небеса!».

Пам'яті Лесі Українки

Сьогодні Леся – Україна,
Сьогодні Леся – слава й честь,
Велична, сильна і єдина,
Кому вклонився люд увесь.
Талант і сила волі,
Терпіння і людське єство,
Не підкорилась Леся долі,
Життя екзамен їй дало.
Вона нескорена і сильна,
Тендітна й лагідна була,
Леся була щаслива й вільна
І гідно хрест свій пронесла.
І пам'яті великій дочці,
Яка Україну береже,
Яка сама є Українка,
Яка нам міць усім дає.
Віддаймо шану Українці
І поклонімся всі живі
Великій, мудрій, сильній жінці,
Всі Українці на землі.

Ми все вимірюємо по Кобзарю,
Все те, що вже здійснили.
Наш компас на ясну зорю –
Це заповіт, який не завершили.
Дніпро і кручі, усе є:
Степи, діброви, гори,
Народ України тут живе
І йде до перемоги.
Тарас усе нам написав,
Як волю нам здобути,
Пророком нації він став,
Нам з шляху не звернути
Україну, що її любив,
І мову солов'їну
У серці завжди він носив,
Величну й незбориму.
Тож йдім усі із Кобзарем
За волю, честь і славу.
Майбутнє стане світлим днем,
Ми возведем державу!

Щоденні картинки міняють життя
І тільки свідомість це все не сприйма.
Театр ілюзій, вистава одна
І мчить нас вперед наше спільне життя.
Іграшки навіть дають нам усім:
У всіх телефони, комп'ютер у нім,
Машини і яхти, кому – літаки,
Кому – тільки ноги, в майбутнє іти.
Будинки, квартири... і замки кому?
А дехто в землянці лише на вітру.
Одежа яскрава усіх кольорів,
А дехто у шкурах серед вічних снігів.
Таке неповторне життя на землі.
На всіх континентах люди різні усі,
І мови, і стилі, релігій є тьма –
Тільки до Бога дорога одна.
Велично і гордо живем на землі,
У війнах і мирі роки є і дні.
Свідомість не може збагнути усе...
Куди це буття нас усіх приведе?

ПІСНІ

Україна –
край любові

Синьоока Україна –
Край любові і снаги,
Твої гори і долини,
Білосніжні сади.
Синє море неозоре,
Золотом степи блищать,
Все знесла: і радість, й горе,
І Господню Благодать.

Приспів:

Україно, Україно,
Ти – надія і любов,
Ми завжди у тебе вірим,
Ти – початок всіх основ.
Україно, Україно,
Гордо крила розправляй
І живи під небом синім,
Нас єдною, оберігай!

Українці, українці,
Нас нічим не залякать!
У серцях любов по вінця
І у душах благодать.
Ти усіх нас об'єднала,
Україно – славна Русь,
Радість, щастя ти нам дала,
Україно, завжди будь!

Приспів.

Життя, неначе, гралось,
З нами світами мчалось,
А нам хотілось жити
На батьківській землі.

Приспів:

Не стали ми англійцями,
Французами і німцями.
Лишились українцями
На цій чужій землі.

Тепер життя змінилось,
Неначе в сні приснилось.
Та серце так сумує
Без рідної землі.

Приспів.

Мандруємо просторами
І землями відомими,
Та мрієм повернутися
До рідної землі.

Приспів.

І хоч ми емігранти,
Наш оберіг – Оранта
Завжди оберігає
І кличе в рідний край.

Приспів.

Неждано осінь до нас прийшла,
Радісний сум вона принесла
І дарувала красу і тепло,
Знову згадаєм нашу весну.

Приспів:

Листя опале вже на землі,
Не все пропало ще у житті.
Опале листя вітру забава,
Осінь життя уже настала.

Листом опалим слід замело,
Осіннім золотом щастя прийшло,
Білим туманом осінь обніме,
Любов'ю з нами радісно піде.

Приспів.

Листя опало, не все пропало в нас у житті.
Листя опале вже на землі.
Листя опале вітер несе,
Листя опале, слід замете.
Листя опале, листя опале – прожиті дні,
З сумом і щастям йдемо по землі.

Приспів.

Бандуристе

Сивочолий бандуристе,
Грай мелодію іскристу,
Поведи мене ти знову
У мандрівку ту чудову.
Вдар по струнах, най горгочуть,
Нам любов і сум пророчать.

Приспів:

Бандуристе, бандуристе,
Подаруй звуків намисто,
Візерунки для душі,
Серцю – радісні пісні.

Хай бандура не змовкає,
Серце най усе згадає,
Помандрує там, де було,
Де найкраще, що минуло.

Приспів.

Бандуристе, заспівай нам,
Про чарівний край згадай,
Щоби пам'ять не забула,
Твоя пісня з нами була.

Приспів.

Як перелітні птахи
Рідний покинули дім,
Мандри вели нас по світу,
Несли до здійснення мрій.

Приспів:

Нас об'єднала пісня,
Пісня нам крила дала,
Нас об'єднала пісня,
Пісня – співоча весна.
Нас об'єднала пісня,
Та, що у серці жила.
Нас об'єднала пісня,
Пісня про наше життя.

Так у житті усе склалось,
Плили по хвилях буття,
Доля із нами гралась,
Несла у майбуття.

Приспів.

Неслась душа до краю,
Там, де дитинство пройшло,
Віру й надію плекали,
Серце любов'ю цвіло.

Приспів.

Намисто

Намисто грає барвами,
Дарує щастя мить,
Співає до нас гамами,
Веде в небес блакить.

Приспів:

Любов сія веселкою,
Із серця в серце йде.
В душі іскриться перлами,
У щастя нас веде.

Смереки нас трембітами
Вінчали серед гір,
А ми пливем орбітами,
Несемося до зір.

Приспів.

Нехай єдна намисто нас,
Чарівні камінці,
Прийшов любові час,
Ми – сонця промінці.

Приспів.

Літо, літо нас зігріло сонячним теплом,
 Розстелилося туманом, наче рушником,
 Повело в сади, діброви, де пташиний спів,
 І приснилось, як дитинство з кольорових снів.

Приспів:

А в Карпатах, а в Карпатах сонечко встає,
 На трембіті в полонині вітер виграє,
 Із веселкою танцюють квіти запашні,
 Це Карпати нам дарують незабутні дні.

Із покосами проснулись гори і ліси,
 Це духмяні полонинські запахи трави,
 Зустрічають нас потоки музикою гір,
 Все навкруг таке чарівне, в казку ти повір.

Приспів.

Небо дощиком із хмарки привітає нас,
 Полонини заспівають у ранковий час.
 І покажуть гори сині нам свою красу,
 І трембітами зіграють пісню цю дзвінку.

Приспів.

Розквітло літо сонячне,
Зігріло рідний край,
А ти, дівчино, не сумуй,
Весело заспівай.

Приспів:

Про щастя і про молодість,
Про радість і красу,
Про полонини з горами,
Про край, де я живу.

Нехай звучить ця музика,
І серце звеселя,
Нехай танцюють всі,
Де гори і поля!

Приспів.

Щоб неслись водоспадами
Мелодії дзвінкі,
Щоби почули всі
Співанки запальні.

Приспів.

Про щастя і про молодість,
Про наш карпатський край,
Про гори з полонинами,
Про верховин розмай.

Приспів.

Бо ми живем у радості,
На сонячній землі,
З трембітами й цимбалами
Усі щасливі дні.

Приспів.

Нехай несуться горами
Мелодії дзвінки,
Ми заспіваєм радісно,
Щоб чули нас усі.

Приспів.

Про старість і про молодість,
Про наш чудовий край,
Струмочків передзвонами,
Про це, музико, грай.

Приспів.

Ой горянко, файна чічко, зоре чарівна,
Подаруй мені ти казку, де любов твоя,
Поведи у світ прекрасний, подаруй весну,
Я знайду для тебе в горах квітку чарівну.

Приспів:

Ой гуцулочко-горянко, ти, як цвіт весни,
Поведи мене у казку, щастя і краси.
Де джерела кришталеві срібної води,
Якщо є у світі казка, казка моя ти.

Полонини верховинські із пахучих трав
Нас запрошують до себе у свій світ забав,
Ніч карпатська приголубить ніжністю весни,
Небо зоряне привітно світить нам згори.

Приспів.

Ой, горянко-верховинко, пісня ти дзвінка,
Ти весела і грайлива, наче біг струмка,
Промайнули неповторні дні, де ми були,
Разом будемо з тобою по життю іти.

Приспів.

Запалала осінь барвами навкруг,
Радістю наповнилися ліс, діброва й луг.
Запалала красками осінь золота,
Чарівна симфонія радує серця.

Приспів:

Осінь, осінь, розмаїття днів,
Все найкраще вернеться із забутих снів,
Осінь, осінь, лагідне тепло,
Ти вертайся казкою, ще не все пройшло.

Осені радіємо – ждем ще теплих днів,
І зими чекаємо, наче віщих снів.
Все в житті міняється, літо в осінь йде,
Що було задумано, здійсниється, прийде.

Приспів.

Осінь – ти неперевершена,
Радість й сум несеш,
Ще не все завершено,
Віру із надією щиро всім даєш.

Приспів.

Останній дзвоник

Останній дзвоник дзвенить для нас,
Останній дзвоник в дорогу час.
Прощайте, друзі і вчителі,
Прощайте, юності прекрасні дні.

Приспів:

Дзвоник, дзвоник останній,
Звичайний, сьогодні прощальний
Кличе ласкаво нас,
Чарівним дзвоном сповільнює час.

Ми всі згадаєм його не раз,
Друзі завжди у серці в нас.
Ми вдячні школі і вчителям,
Цим безтурботним юнацьким дням.

Приспів.

Сьогодні радість сумно звучить,
Сьогодні в школі – остання мить.
Завтра в майбутнє підемо ми,
Завтра вже в школу не треба йти.

Приспів.

Зміст

Де всміхаються зорі	3
А ми у небі бачим просинь	4
А літо барвами ще бавить	5
А мої роки, як вино	6
Циганка по руці гадала	7
Заграй, скрипалю, хай танцює осінь	8
Розсипає нічка зорі	9
Зворушливо і неповторно	10
Під банями старого храму	11
Ти в коси осінь заплела	12
І знову осінь, «Вальс-Бостон»	13
З моєї України пісні летять в небо	14
немов журавлі	14
А голос, що Боги дали	15
Ах ця прекрасна неповторна осінь	16
Де єднається небо й земля	17
А в Ворохті, у Карпатах, сонечко встає	18
Де Чорногора й Мармароси	19
Літо тепле не пройде, нам так здавалось	20
Розквітло літо сонячне	21
А ми родились серед гір	22
В квітах полонини і шовкові трави	23
Липень, вмитий росами	24
Туман ще спав замріяно в долинах	25
Зробіть щасливою Ви жінку	26
Цей вічний жар, що у душі палає	28
Ми на Трійцю згадаємо предків	29
А ми, як голуби уже	30

У зеленому вбранні вже червень.....	31
Хай Слава об'єднає Україну	32
На зорі зустрічайте світанок.....	33
Давай з тобою помандруємо у гори.....	34
Цей неповторний літній, ніжний вечір	35
Передзвоном, переливом, переспівом.....	36
А роси впали у траву	37
На крилах пісень обнімім Україну	38
А зозуля нам все кукувала	39
А кожен сам собі возводить постамент.....	40
Ти на Голгофі, Україно	41
А Лондон знову оживає	42
У день величний, світлий, чистий.....	43
Він був учителем для нас.....	44
Суспільство таке, які ми всі є.....	45
Весна-красна, яку ми так чекали	46
А книга має свою душу.....	47
Легенда про Синевир	48
Тільки босими ногами.....	53
Тихо в небі зорі розмовляли.....	54
Від своєї домівки.....	55
Дорога до Бога у кожного своя	56
Україна нездоланна	57
Ти в хрестах, моя Україно	58
Земля так тішиться, що птахи прилітають	59
А вже полями ходять бузьки	61
Ліні Костенко	62
Передзвоном озвуться гори	63
Модель.....	64
Як легко кажуть всі: пробач мені	65

І чулось повсюди: вакцини!	66
Весна – прекрасна й чарівна	67
Гей, опришки, озовіться	68
Обірвалася пісня, як в гітарі струна	69
До нас уже спішить весна	70
Ми зустрілися знову	71
на просторах фейсбуку	71
Де вершини гірські у долині Прута	72
Рідна мова світанкова	73
Звучить мелодія велично	74
Сила духу, що є завжди з нами	75
Зима неначе припізnilась	76
Ми бачим, хто додав останню краплю	77
Жартома	78
Цей день, що об'єднав країну	79
Незламні духом у борні	80
Христос Хрещається, землю вмиває	81
Осінній щедрий листяпад	82
У Новий рік звучить щедрівка	83
Боги, які завжди із нами	84
Новий рік до нас приходить	85
Сьогодні у хаті вертеп вам засіє	86
Небо і земля нині єдині	86
Спасибі, друзі, що ви є	87
Тиха ніч і тільки зорі	88
З Різдом Христовим! Зичу вам любові	89
Ніч свята, благословенна	90
Новий, Новий рік	92
Де в дитинство квиток купити	93
На пагорбі серед села	94

У ніч чарівну і казкову	95
Ти стоїш на пероні	96
Журавлі відлітають	97
Маска	98
Так швидко вирости вже діти.....	100
Душа поета	101
Щедрий вечір.....	103
На Покрову	104
Гуцульцино, коханий краю.....	105
Такий прекрасний і святковий день	106
Присвята ОУЖ	107
Старий і новий Лондон – два в одному	108
Україна просить миру, просить тишини	109
І завоювала з пісню Росію	110
Весь світ одягнувся в вишиванку.....	111
Думки летять нестримною рікою	111
Усе на землі вже бачили і чули	112
Згуртуймося, браття, усі ми – народ.....	112
Де є степи розлогі	113
А бій тримає легіон	114
Перо записує думки	115
Цініть усіх, хто поруч є.....	116
І в даль із клином журавлиним	117
Небесній Сотні	118
А досвід весь і є життєвим	119
Хай Бог дарує всім натхнення.....	120
А у горах живуть.....	121
Крутиться, крутиться жовтий лист	122
Червона рута об'єднає Україну.....	123
Ми вірим, надіємся, ждем	124

А що минуле? – тільки спомин.....	125
Зашуміли ясени у старої хати.....	126
Чорна смуга пролягла.....	127
Вишиванка, моя вишиванка.....	128
А літо наше догора.....	129
Ми – незалежні українці.....	130
Жебрак.....	131
Йордан іде, всі зустрічайте.....	132
Христос Хрещається, землю вмиває.....	133
Мелодія чарівна пастушка.....	134
З днем Незалежності, Вкраїно.....	135
І шану грішникам віддаймо.....	136
А осінь плаче, то сміється.....	137
Знову приїхав туди, де пройшла моя юність.....	138
Нескінченні дороги.....	139
Даліч.....	140
А ми уже давно не діти.....	140
Життя події, що промчались.....	141
Ця мить для переходу в вічність.....	142
На могилі твоїй.....	143
Ми славим воїнів УПА.....	144
Найперше було СЛОВО.....	145
Запалала осінь барвами навкруг.....	146
Осінь барвами нас чарує.....	147
Сьогодні в нашій школі свято.....	148
Наче все вже розказано.....	149
Лондонському собору.....	150
Урочисто, велично, святково.....	150
На перехресті часу.....	151
Життя наповнене по вінця.....	152

Щедрий вечір, щедрий вечір	153
Йде по всій землі	153
Я молюся Богу, молюсь я Творцю	154
Ввіковічені в камені.....	155
Із любов'ю і натхненням	156
А слово рідне – наче криця	157
Задушні дні, задушні дні.....	158
Пам'яті Лесі Українки	159
Ми все вимірюємо по Кобзарю	160
Щоденні картинки міняють життя.....	161

ПІСНІ

Україна – край любові	162
Життя, неначе, гралось	163
Неждано осінь до нас прийшла	164
Бандуристе	165
Як перелітні птахи	166
Намисто	167
Літо, літо нас зіграло сонячним теплом	168
Ой горянко, файна чічко, зоре чарівна.....	171
Запалала осінь барвами навкруг	172
Останній дзвоник	173

Літературно-художнє видання
Бакай Йосип Олексійович
Сузір'я краси
Лірика

"Писаний Камінь"

Косів

Б19 Бакай Й.

Сузір'я краси: лірика. – 2023. – 180 с.

Авторська редакція

Набір тексту

Г. І. Книжко

Коректор

Оксана Зварич

Верстка, дизайн

Ігоря Зварича

Видруковано в ПП «Писаний Камінь»
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 5083
Івано-Франківська обл., м. Косів,
вул. Незалежності, 28
Тел. - факс: 067 342 0747
E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 11.10.2023. Формат 60x84/16
Папір офсетний. Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 11,25.
Тираж 200 прим. Зам. 605.